

noul

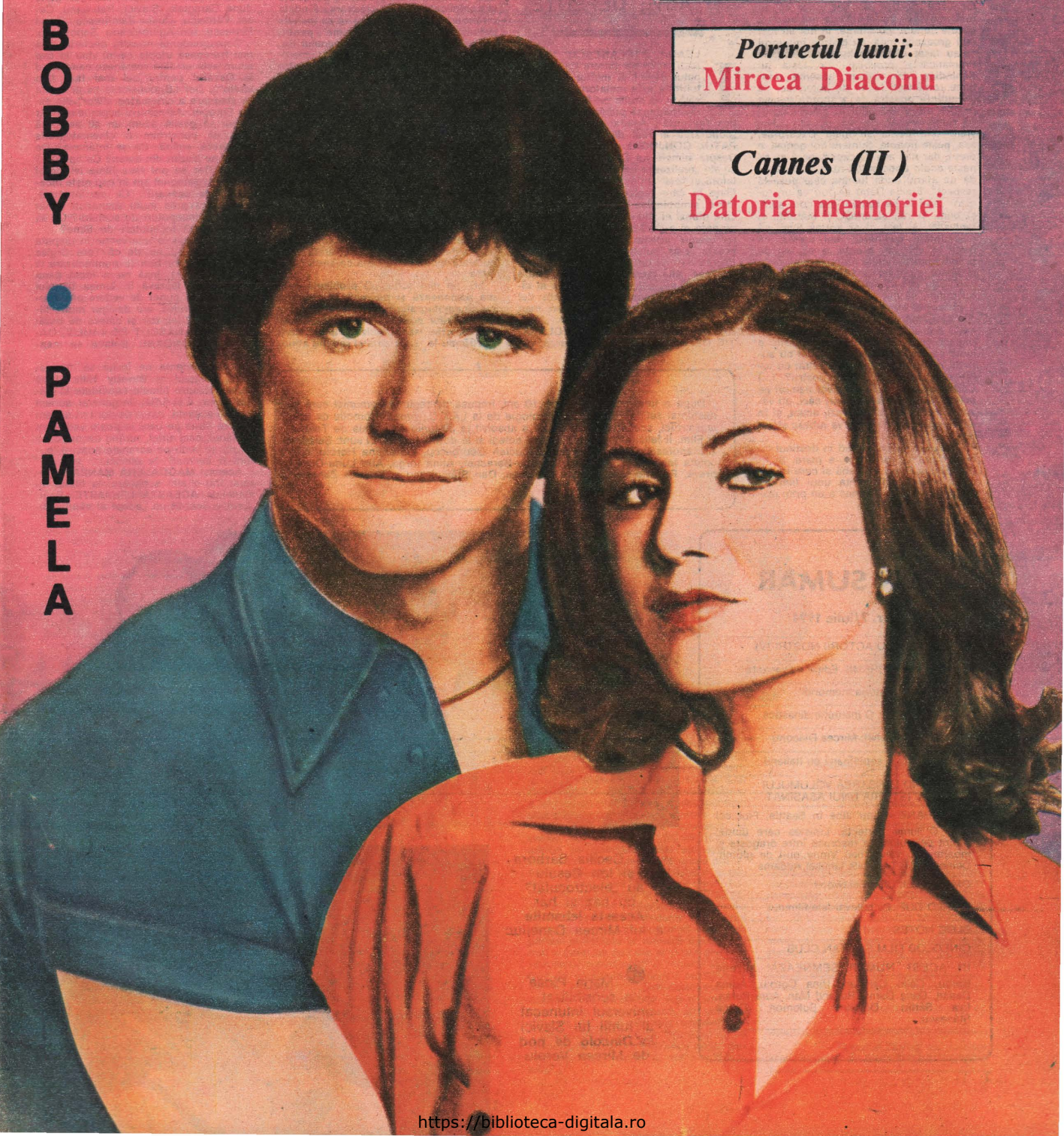
CINEMA

ANUL V nr. 55 (376)

În topul cititorilor

B
O
B
B
Y

●
P
A
M
E
L
A

Vedetariatul,
o instituție dinastică

Portretul lunii:
Mircea Diaconu

Cannes (II)
Datoria memoriei

SCRISOAREA LUNII ÎN LUNA REPROȘURILOR

In stilul său patetic și sentimental, evitând în penultima clipă și pe spațiul ultimului centimetru melodramatic, prietena noastră din Mangalia EMILIA DABU perorează la malul mării, ca Demosthene, doar-doar va reuși să învingă zgomotul valurilor și să-și facă auzită vocea. „Dar cu nol cum rămâne? Ce, noi n-am avut și nu avem încă holoacastul nostru? La noi, doar că au fost mai rău șobolanii. La noi au fost gazele suflete, conștiințe, la noi au fost mai groaznici încă, au distrus interiorul și au lăsat liber invellșul”. Interogația dramatică e provocată de Lista lui Schindler, de, evident, absența unor filme românești la fel de puternice, de „neputința noastră de a aborda temele majore ale universului în cinematografia românească”. Și, mai departe: „Noi vrem dintr-odată să luăm Oscarurile, așa, peste noapte. Suntem noi geniali, e drept, dar nici așa. O capodoperă nu se naște acolo unde sufletul nu e, cultura nu dă pe afară, unde lumina este pusă la respect”. Emilia Dabu ar dori ca un regizor „să-i la pe români așa cum sunt, și buni, și răi, și uriași, și mărunți, și fantastici, și lași, și să spună lumii că nu suntem cu nimic mai prejos, că omul în sine, în esență, e același de pretutindeni”. Emilia Dabu e optimistă și apără cu înverșunare valorile naționale: „Nu pot să accept ideea unora, și nu puțin, că noi nu am fost și nu vom fi niciodată competitivi mondiali”. Sau: „de ce numai în teatru și nu și în cinema”? Sau: „Chiar nu mai avem nici un regizor care să arate cinematografic o lume care să semene cât de cât cu sufletul nostru, cu lacrima noastră, cu iubirea noastră, cu dorul nostru? (...) Unde ne sunt cei care ne vor nemuri pe peliculă, nu neapărat color, căci, ați văzut, Oscarul se câștigă azi, acum, și în alb-negru? Oricum, eu vă iubesc și aștept.”

Grupul celor care cred în destinul cinematografiei românești e mare. Și fidel. Emilia Dabu întreabă și cere în numele acestuia. Prezența unui film de Lucian Pintilie la Cannes e un prim răspuns...

*În ultima lună
cele mai numeroase scrisori au venit pe adresa
filmelor românești
și pe adresa filmului lui Spielberg,
Lista lui Schindler. Vi le supunem, ca de obicei,
atenției.*

DEFECTELE FILMULUI ROMÂNESC ȘI ALTE DEFECTE

ILEANA ȘTEFĂNESCU (București) este de părere că „principala defect al multor filme autohtone este metatorizarea excesivă și de multe ori fără rost care îndepărtează publicul și face critica reticentă”. Așadar, consideră I.S., „coborârea în real din BALANȚA sau PATUL CONJUGAL a fost binevenită”. Despre filmele lui Dan Pita I.S. spune că ele „realizează un echilibru între metaforă și real”. În schimb, există „unele filme în care regizorii noștri se pierd într-o simbolistică slăbică și rece, care numai ei știu ce vor să transmită și pe care ei o cred doveditoare a marelui lor geniu artistic. Filmele de genul acesta le-aș putea numi filme grele.” (Nu se dă nici un titlu — d.s.). La antipod se află seria „Liceenilor”, care este, cred eu, cel mai mare eșec al cinematografului românesc. Poate cel mai lung eșec, deoarece eșecuri mari au fost destule. Și mai departe: „Nefiție, cu dialoguri stupide (DECLARAȚIE DE DRAGOSTE a fost, parcă, cât

de cât susținut), filmele din seria „Liceenilor” nu merită nici o critică pentru că sunt sub orice critică. (...) Agasante, idioate, nupte de orice fel de realitate, aceste filme sunt rușinea cinematografului noastre. Pentru numele lui Dumnezeu, nu aceia sunt liceenii, cei din seria asta de filme, ei au probleme adevărate și complicate (...) Eu credem că odată cu moartea lui Ceaușescu se va încheia definitiv și seria asta de „filme”, pentru că ele aparțineau, cu tot arsenalul lor, trecutului...” Faptul că seria „Liceenilor” îi displace corespondentei noastre este o chestiune de opțiune, de cultură cinematografică și, ca atare, explicabil. Fie și numai prin propoziția: „ei au probleme adevărate și complicate”. Dar ce vină au actorii care joacă în acest serial și care, fără o susținere argumentată, sunt numiți (chiar de două ori) „actorași de mâna a treia”? Ca să califici astfel un actor ar fi nevoie de date asupra lui (culese nu dintr-un singur rol) și de motivații artistice care să funcționeze în sprijinul afirmației (făcută public). Astfel, aserțiunea rămâne gratuită iar actorii învinuți (pe nedrept) că nu arată „problemele adevărate și complicate”, asta nefiind misiunea lor. Ei arată ceea ce arată filmul și nu ceea ce arată realitatea.

I.S. ne mai scrie: „O problemă care mă pasionează și pe mine în legătură cu cinematografia noastră este aceea a ecranizărilor posibile. Cred că este destul de greu să ecranizezi unele cărți păstrându-le substanța și redând atmo-

sfera specifică. Mă gândesc aici în primul rând la romanele Hortensiei Papadat-Bengescu sau ale lui Camil Petrescu („Concert ...”, „Patul lui Procut”). Trebuie pentru așa ceva multă stofă și talent”. În ceea ce mă privește, cred că avem regizori și cu „stofă”, și cu talent, dovadă unele ecranizări bune după Caragiale, Slavici, Rebreanu, Cezarescu, Dănilă Zamfirescu, Camil Petrescu, Ion Agârbiceanu, Sadoveanu. Corespondenta noastră declară: „cea mai frumoasă utopie ce-mi vine în cap acum este un film românesc candidant la Oscarul pentru cel mai bun film străin...” Dar I.S. consideră că ar exista „o stagnare a cinematografului” din estul Europei. Aș numi-o acomodare. „Ar trebui să găsim acum un alt sens, să știm să construim o cinematografie adevărată, solidă. Ce se întâmplă? De ce nu ne trezim din somn? Ce lipsește? Bani? Dar se pot face filme ieftine și bune. Eu personal am în cap niște începuturi de scenarii”. Ce se întâmplă, însă, dacă prea mulți scenariști au în cap doar începuturi de scenarii? Ce să faci cu ele? Începuturi de filme?

Și, în sfârșit, o intervenție în disputa Tom Cruise: „...eu zic că Tom Cruise ăsta e un actor bun (o nominalizare la Oscar e ceva), însă nu a făcut până acum mare ispravă în lumea filmului (vorbind din punct de vedere profesional). Tom Cruise, are desigur multe filme de 2 lei, dar și câteva de bază: RAIN MAN, NĂSCUT PE 4 IULIE, OAMENI DE ONOARE. Băiatul se menține”.

Corespondenta ne invită să mai lăsam Dallas-ul și Beverly Hills și să scriem despre filmele candidate la Oscar (v. nr. 4 și 5/94). În general, scriem despre aceasta, dar e dorit să scriem despre filme pe care le poate vedea tot românul, căci altfel, scriind despre ceea ce nu se vede pe ecranele noastre, putem fi învinuți de elitism.

Aceeași MAGDALENA MANEA se referă, într-o altă scrisoare, la filmul lui Dăneliuc ACEASTĂ LEHAMITE. Regizorul e socotit un „adept al stilului di-

După o întrerupere de peste 10 ani, impusă de regimul comunist care a desființat secția Filmoilogie-teatologie de la I.A.T.C., prima promoție de colegi critici, scenariști și filmoilogoși a absolvit la 30 iunie Academia de Teatru și Film. îi felicităm pe tinerii noștri colegi și le dorim succes. Ei sunt: Șerban Alexandru, Călin Georgescu, Lucian Georgescu, Florentina Heroiu, Nicoleta Iabonschi, Andreea Ionescu-Berechet, Alina Iorga, Alin Ludu-Dumbravă, Rolland Man, Raluca Mihaiea, Dan Stăiculescu și Cristina Zaharia.

DIN SUMAR

Nr. 7/iulie 1994

LA TELEFON CU ACTORII NOȘTRI (V)

CONCURS CU PREMII: Ediție de vacanță

CANNES (II): Datoria memoriei

VEDETARIATUL: O instituție dinastică

PORTRETUL LUNII: Mircea Dănilă

EVENIMENT: O săptămână cu Italianii

ÎN CURÂND LANSAREA VOLUMULUI MARILYN: ISTORIA UNUI ASASINAT

PE ECRANE: Nopti albe în Seattle; Fiul cel bun; O lume perfectă; Liniștea care ucide; Anunț periculos; La răscruce între dragoste și moarte; Cu vărul meu Vinny nu-i de glumit; Demolatorul; Trăznăile familiei Addams

OMUL ZILEI: Clint Eastwood

WORLD CUP: Pe bulevardele filmului

BLOC NOTES

CINEGLOB FILM FAX FAN CLUB

ÎN ACEST NUMĂR SEMNEAZĂ: Miruna Barbu, Călin Căliman, Irina Coroiu, Adina Darian, Dana Duma, Rolland Man, Aura Puran, Eva Sârbu, Dumitru Solomon, Doina Stănescu...

● Cecilia Bărbora și Ion Besoiu au „electrocutat” cu haz și har ACEASTĂ LEHAMITE a lui Mircea Dăneliuc

● Maria Ploae a sensibilizat universul întunecat al lumii lui Slavici în Dincolo de pod de Mircea Veroiu

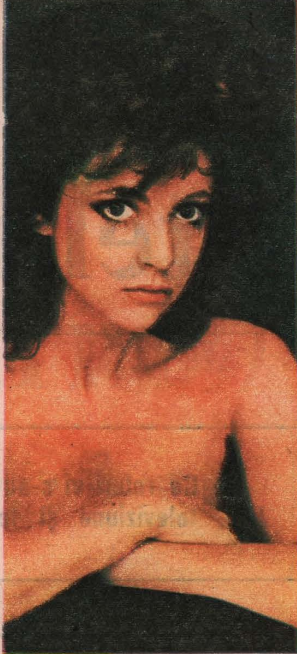
rect, chiar tăios, al unui cinema non-conformist", având însușirea „de a-și surprinde spectatorii tot timpul”. Filmul descoperă o societate „invadată de mediocritate și nulități”, în care „prostia e avuție națională” iar „românii sunt învățați să piardă”.

Probabil că și filmul lui Mircea Daneș va stimula opiniile cititorilor, fiindcă despre regizor s-a spus și se poate spune orice, numai că face filme lipsite de interes nu.

SPIELBERG, ARTISTUL TOTAL

Așa cum mă așteptam, Lista lui Schindler e dintre acele filme care produc nu numai impresii puternice, dar și nevoia de a le comunica, oral sau scris. După scrisoarea din numărul trecut, iată că au început să seosească și altele. „Jeșind de la LISTA LUI SCHINDLER, spectatorul are senzația că la totul cu el pentru că a fost cel mai impresionant film pe care l-a văzut vreodată”, scrie LUMINIȚA BASSARABESCU din Reșița, elevă în clasa a XII-a. „A fost un film atât de real, atât de aproape de noi, încât în multe momente ale desfășurării sale aveam senzația că suntem contemporani ai evenimentelor (...) Anii se infăturau (?) sugerându-ne că faptele de atunci trebuie să ne rămână mereu în memorie, că suntem responsabili la rândul nostru față de generațiile viitoare în a le transmite esența lor. (...) Oskar Schindler apare între dorința de îmbogățire și generozitate, între imaginea patronului care alege și a celui care conștientizează valoarea vieții umane, de la indiferență, la înțelegerea profundă (...) Schindler s-a ridicat deasupra condiției sale de om, a fost mai mult decât atât”. Aș spune că personajul lui Spielberg își descoperă condiția de om. „Există și un moment în film când Schindler încearcă să amortizeze izbucnirile comandantului german, explicându-i într-un mod exemplar adevăratele prerogative ale celor puternici. O lecție monumentală de demnitate și umanism, o viziune a puterii celor ce lartă...” În stărușit, L.B. notează: „Spielberg realizează cel mai impresionant film al tuturor timpurilor, cu atât mai profund cu cât este real. Filmul lui Spielberg nu este o poveste ci o transpunere a cruzimii și ororilor unui moment din istorie, (...) un imn tragic închinat celor șase milioane de evrei care nu au supraviețuit holocaustului... Simplu, direct, ca un ceremonial susținut de sunete și imagini, filmul lui Spielberg aduce dovada încrederei în ideea că omul poate fi deasupra împrejurărilor istorice și că viața poate totuși învinge în cele din urmă”.

MAGDALENA ACHIM din București consideră că Steven Spielberg „este artistul total care poate explora cu fantezie sferele cele mai înalte ale imaginației, (...) dar în același timp este autorul care poate reconstitui cu obiectivitate și

● Pe Emma Samms și Dan Cortese a-ți văzut în filmul tv Umbra unui străin

● De la călătoriile interplanetare (Star Trek) la vestul sălbatic (Dr. Quinn) — Joe Lando

● Jane Seymour, nu în Dr. Quinn, ci alături de fiica ei vitregă, Jennifer

● Ralph Fiennes așa cum nu este în Lista lui Schindler (v. pag. 10)

sensibilitate o perioadă tristă din istoria omenirii”. Coropondenta emite o idee interesantă, chiar dacă stângaci formulată, ideea care oferă o cheie posibilă pentru personalitatea regizorului american: „JURASSIC PARK și LISTA LUI SCHINDLER reprezintă o reconstituire a istoriei omenirii din două perspective: una pur evoluționistă, întâlnirea cu dinozaurii și implicit cu Jurasicul, în vreme ce LISTA LUI SCHINDLER îl aduce pe spectatorii mai aproape de una dintre cele mai oribile crime din istoria omenirii: aceea împotriva evreilor”. Și încă ceva despre cel de-al doilea film: „Realizarea în alb-negru dă filmului nu numai autenticitate și valoare de document dar mijloc este apropierea dintre personaje și spectatorii care sunt părtași suferinței la această dramă”. Și mai e ceva: ce culoare ar putea avea fețele celor condamnați la moarte sau fumul ce se ridică deasupra cuptoarelor de la Auschwitz? „Schindler este un exemplu de umanitate într-o lume în care crima este suverană, iar oamenii uitaseră de mult că sunt oameni”.

Interesant este că în fața unei astfel de pelicule scriitura cititorilor noștri devine mai puțin ezitantă, mai responsabilă...

LISTA LUI SCHINDLER

Aș asemăna acest film cu ecranizarea romanului „Primul cerc” al lui Soljenitișin, dar diferența este în primul rând una de coordonată istorică — scrie RALUCA VOINA din Brașov. „Asemănările sunt însă frapante: istoria care depășește până și pe cel care o fac, personaje care își asumă destinul și personaje care se răzvrătesc împotriva lui”. R.V. observă evitarea unor cunoscutе „rețete ale succesului”: „Este de remarcă cu atât mai mult curajul regizorului de a realiza un film pe baza unor evenimente reale.” Sigur, observă coropondenta, un film artistic nu poate concura un documentar. Dar ce a reușit... (Continuare în pag. 4)

Rubrica Dialog cu cititorii este realizată de DUMITRU SOLOMON

Catrinel Dumitrescu

1. În cinema și televiziune n-am mai avut de multă vreme nici o solitare.

La Teatrul Nottara ultima pierdere am avut-o cu piesa lui Mihai Ispirescu „Arșița și viscolul”. Abia acum repet în regia lui Geo Saizescu „Întâlnire la Sanlis” de Jean Anouilh. Joc însă îngrozitor de puțin!

2. Activități extraartistice n-am pentru că nu știu să fac altceva. Toată energia mi-o dedic noii mele indeletniciri care nu este deloc extra... sunt asistentă la Universitatea Hyperion, la clasa Mălaele — Hossu, și avem anul II.

Emil Hossu

1. Am lucrat pentru teatrul de televiziune „Copacii mor în picioare”, spectacol regizat de Eugen Todoran.

La Teatrul Nottara repet cu Geo Saizescu, revenit la o mai veche a sa pasiune, un spectacol după Jean Anouilh, „Întâlnire la Sanlis”.

În cinematografie, cea mai recentă colaborare a fost la solicitarea lui Sergiu Nicolaescu pentru *Oglinda*.

În rest, pauză! Noroc că eu sunt un partizan al răbdării.

2. M-am încumetat împreună cu prietenii mei Victoria Cocias și Alexandru Repan la o tentativă de mică privatizare și ne ocupăm de barul teatrului. Când sunt întrebat cum

imi merge, pot răspunde: N-am datorii!

Nelucrând prea mult, mi-am permis să mă apuc și de pedagogie la Universitatea particulară Hyperion. Am descoperit că e o muncă benefică pentru noi acest dialog intens cu generația tânără, o adevărată regenerare a organismului actorului antrenat în rutina practicii curente. Mai ales că în responsabilitatea noastră cade și o muncă psihologică susținută pentru a-i face pe studenții noștri să se considere cu adevărat demni profesioniști (chiar dacă studiază într-un institut particular). Și pentru această obligația noastră este să-i sprijinim într-o cât mai serioasă și profundă pregătire intelectuală. Fiindcă astăzi în profesinea numită actorie nu se mai poate separa intuiția de cultură.

Împreună cu Catrinel Dumitrescu și Horațiu Mălaele ne străduim să fim o triplă profesională cât mai eficientă, încă din școală încercând să le călăuzim pașii elevilor noștri în meserie. De câte ori avem vreunul din noi o colaborare, în televiziune, în cinematografie, facem tot posibilul să asigurăm și participarea cătorva studenți, măcar în roluri de plan doi. Ne-am atașat foarte mult de ei. Sunt nouă fete și patru băieți, ceea ce ne creează dificultăți în alegerea repertoriului pentru că de obicei textele dramatice sunt invers proporționale.

La ediția trecută a „Festivalului veseliei” am avut deja o primă ieșire în lume, la insistențele lui Geo Saizescu, decanul Facultății de artă, dar sper eu că și datorită calității pregătirii studenților noștri răspățiți chiar și cu un premiu. Pentru anul viitor, ne pregătim pentru un schimb de experiență cu o universitate similară din Berlin.

personajului principal din „Primul cerc” — Gieg, este un învins. El s-a comportat normal în situații anormale, fără a reuși să schimbe, prin atitudinea lor, în mod radical acele situații. De asemenea mesajul comun celor două filme nu este acela de a face compromisuri în situații — limită, ci acela de a nu mai permite vreodată crearea unor astfel de situații anormale”. Cred că Raluca Voinea a definit întocmai sensul filmului lui Spielberg și, oricum, are meritul de a fi prima cititoare care ne-a trimis un comentariu la acest film important.

ROBERT STĂENESCU din București ne felicită pentru profesionalismul rubricilor și articolelor și dorește date despre Ralph Fiennes din *Lista lui Schindler*.

ELENA POPA, din București ne admiră foarte mult revista și ar dori și ea publicarea unor date despre Ralph Fiennes. După cum vedeți, am și făcut.

La telefon cu

1. Ce roluri vi s-au propus în ultimul timp în film, televiziune și teatru?

Rodica Mandache

1. Despre proiecte acum se poate vorbi doar la modul prezumtiv. Oamenii toți parcă s-au îmbolnăvit, încep orice discuție cu întrebarea „Căți bani?”! În meseria noastră dacă pornești așa ești pierdut.

Probabil voi lucra cu regizorul Ioan Cărmăzan care pregătește o parafrază actuală a „Crailor de Curtea Veche”, care se va numi „Șarpele roșu”. Ne-am adunat să discutăm și îmi placea compania: Radu Beligan, Colea Răutu, Ștefan Iordache, Magda Catone, Adriana Trandafir, Loredana Groza, Horațiu Mălaele, Marian Rălea, Mihai Constantin. Când un mai tânăr coleg a abordat frontal problema banilor, cu toții am coborât privirea în pământ...

În ceea ce mă privește pe mine personal, încă zbor. Cu aripile bandajate! Am lucrat un recital pentru Gala performanței actoricești de la Bacău după cartea memorialistică a Marinei Vlady despre Vladimir Visoțki. L-am gândit folosindu-mă și de film, și de muzică, și de mișcare. Mi-ar fi trebuit un regizor ca Bejart...

La televiziune, împreună cu Horațiu Mălaele și Marian Rălea am inițiat un serial de teatru scurt. Am început cu Băieșu și suntem pregătiți pentru Ma-zilu.

În teatru am avut două propuneri din provincie care-mi fac mare plăcere, dar nu știu dacă pot să le onorez.

E adevărat că eu, fiind o ființă dinamică, mă agită, mă zbat, pun umărul și trei sferturi din treabă o fac singură, dar asta nu interesează pe nimeni. Spectatorul vrea să vadă doar rezultatul. Stau câteodată și mă întreb dacă merită atâta zburcium, dar tot eu îmi spun că dacă un singur spectator din sală mă înțelege, sunt fericită și cred că a meritat efortul.

În ciuda aparențelor, există o teribilă foame de comunicare, dar care nu se mai face normal. Noi am ieșit dintr-un regim de ordine rigidă. Mergem pe lângă ziduri. Acum, când s-a ridicat perdeaua, ne e foarte greu să trăim pentru că trebuie să deprimem alte legi ale unei societăți cu totul altfel.

2. Colaborarea mea la revista „AS” a fost o experiență interesantă, dar s-a consumat paralel cu mine. Fiindcă de fapt eu nu exist decât când joc și pot să trăiesc și câte trei săptămâni după ce am fost o seară pe scenă. Orice altceva fac îmi dă sentimentul că suplinesc pe cineva, ca în învățământ când ești rugat să îți locul unui coleg care predă altă materie, pe care o cunoști, dar nu e a ta.

Gazetăria îmi place foarte mult. E drept că am avut o oarecare aplicație pentru scris. Bineînțeles nu ca Mircea Dăescu sau Adrian Pinteș pe care-l citeșc cu incântare! Lângă Sânziana Pop, care știe foarte bine meseria asta, m-am simțit foarte bine, ca o elevă ascultătoare și n-am avut niciodată orgoliile pe care le am în teatru... Am interpretat acest „personaj” așa cum așa fi jucaț un rol.

În ce privește operele de binefacere la care m-am implicat mi-au dat ocazia să cunosc o mulțime de persoane — femei de afaceri, ministrese, economiste etc. — care cred că pot schimba lumea. Uneori mi-a făcut plăcere, alții a fost dureros... Până la urmă și acesta era un rol în piesa „Binefacerea” și m-a salvat tot faptul că sunt actriță!

Convorbiri realizate de Irina COROIU
Foto: Victor STROE

Lista lui Schindler

(Urmare din pag. 3)

Steven Spielberg? „Să sugereze prin câteva imagini (secvențe) memorabile toate acele atrocități: strigățul plin de ură al unei fete, o fetiță de o frumusețe angelică, rățacită printre soldați, apoi ascuns sub pat, un copil ascuns în closet, oameni defiland goi prin noroi, femei speriate înaintând dezbrăcate spre o așa-zisă cameră de baie. (...) Imaginea alb-negru surprinde și impresionază în același timp”. Despre Oskar Schindler: „El nu este decât un om obișnuit: cu ambiții, cu convingeri politice, un om care încearcă la un moment dat să fructifice o situație istorică (și o face cu succes) (...) nu neapărat un om bun, ci mai degrabă unul inteligent”. „Ca să revin la asocierea de la început, voi spune că Schindler, asemenea

actorii noștri (V)

2. Sunteți angrenat în alte activități artistice sau extraartistice?

1. Un rol foarte interesant mi s-a propus de către regizorul Gheorghe Naghi care pregătește la televiziune pe scenariul lui Petre Sălcudeanu un film (pe peliculă!) după romanul în mai multe volume al lui Radu Ciuceanu „Intrarea în tunel” care relatează fapte de viață din rezistența anticomunistă a luptătorilor din munți.

După atâtea fleacuri și comedioane, mă bucur să mă confrunt cu o partitură tragică de o asemenea anvergură morală.

În teatru nimic nu pot să vă semnalez. Doar faptul că sunt dintre cei nominalizați mereu pentru scandalul de la Teatrul de Comedie.

Un proiect drag mie, la care încă mai visez, este un muzical în regia lui Petre Boker și compania Stelei Popescu și a lui George Mihăiță: „Don Quijote”. Lucian Giurchescu a făcut, la vremea respectivă, toate diligențele necesare, dar s-a blocat totul din cauza unui procent anume! Bani și iar banii! Întâmplarea face că acest proiect coincide cu un mai vechi gând al meu în legătură cu interpretarea acestui personaj.

Valeriu Moiescu ar vrea să monteze cu mine, la Teatrul de Comedie sau în altă parte, „Don Juan” al lui Gheiderode.

2. Deocamdată lucrez intens la ilustrația unui volum pe care Nas Cosmescu îl pregătește la Editura „Evenimentul”: fabule vechi cu rezonanțe mai actuale decât oricând!

Iurie Darie

Leopoldina Bălănuță

1. La Teatrul Mic am repetat în regia lui Vlad Mugur „Sfârșitul Troiei” de scriitorul german Walter Jens.

Nici pe film, nici pe televiziune n-am mai avut nici o... ofertă, ca să mă exprim în termenii la modă ai economiei de piață, așa că nu am a mă lăuda cu nimic.

E adevărat, pe micul ecran am făcut o integrală a „Scrisorilor” eminesciene și o mini-antologie Nichita Stănescu. Dar vorbesc la trecut!

2. Am fost o vreme antrenată în învățământul teatral, dar am abandonat. Proiecte? Nui Doar o dorință: să merg la Focșani să stau lângă mama...

Sunt decepționată! E un deșert, un pustiu! Nu doar în teatru sau în film, ci și în muzică, și în alte sfere ale culturii. De unde bani pentru cultură? Acționează — cred eu — un viciu de gândire: toată lumea e pusă pe căpătăială. Pe împărțeață. Pe jaf. Să-și facă sieși parte! Și când te gândești că totuși arta e singurul reper al existenței noastre trecătoare! Mi-ar fi dor să fiu spectatoare la o montare cu o piesă a lui Teodor Mazilu. Ei, da, a avut geniu anticipând ceea ce se întâmplă cu noi!

Mitică Popescu

1. În cinema, ultima colaborare am avut-o la **Oglinda**.

În filmul lui Gyula Määr după **Chira Chiralina** a lui Panait Istrati l-am interpretat pe bătrânul Dragomir. Deocamdată — pare-se — nu sunt bani pentru versiunea în limba română, așa că la București nu știu când va fi premiera care la Budapesta a avut loc în primăvară.

La televiziune am jucat în montarea lui Dominic Dembinski după piesa lui Slavomir Mrozek „Portretul”. Și tot pe

micul ecran am mai apărut într-o preluare a spectacolului lui Dan Micu după Machiavelli, „Mătrăguna”. Am avut și premiera TV la „Copacii mor în picioare” în regia lui Eugen Todoran.

La Teatrul Mic, ultima premieră am avut-o cu „Pescărușul” în viziunea Cătălinei Buzoianu. Și — deocamdată — aștept toamna.

2. Preocuparea mea cea nouă este tot artistică, la ATF sunt conferențiar la clasa lui Alexandru Repan. M-am dus inițial doar să încerc să văd dacă sunt în stare și m-am trezit pasionat. E o muncă foarte grea, dar plăcută. Avem 20 de actori, în proporție egală fete și băieți, ceea ce ne-a pus probleme de repertoriu, mai ales că anul întâi este eliminativ. Ceea ce mă sperie este însă viitorul acestor copii, pentru că în meseria noastră a început să fie din ce în ce mai greu.

Dacă până acum numărul nostru pe țară nu atingea 2 000, de acum încolo vor absolvi anual câte 500 de actori. Nu vreau să se înțeleagă că n-aș fi de acord cu învățământul particular, mai ales că am mulți colegi care lucrează în astfel de universități. Dar acolo chiar problema selecției este dificilă pentru că fiind vorba de bani și de numărul necesar constituirii unei clase... Și au apărut secții de actorie în institute și la Iași, și la Brașov, și la Cluj, și...

Va urma — probabil — o restructurare chiar în teatrele existente, pentru că există o groază de anomalii. Mai ales în provincie, unde este foarte greu cu asigurarea unei locuințe și chiar a unui mod de subzistență secundar, pentru că dacă joci doar o dată pe săptămână...

Acum lumea vine mai rar la teatru, ahtiată fiind după câștig și mai puțin preocupată de divertisment și cu atât mai puțin de abordarea gravă a existenței. Și încă biletul de teatru face cât o bere și există chiar mărci mai scumpe! E păcat pentru că în teatru românesc se petrec lucruri bune. Mai interesante decât în alte sfere...

Coca Bloos

1. Ar fi trebuit să colaborez la filmul pe care Stere Gulea îl realizează despre televiziunea la revoluție! Am stat mult în cumpănă, dar am renunțat din cauză că am lucrat intens cu Vlad Mugur care monta la Teatrul Mic piesa lui Walter Jens „Sfârșitul Troiei” după Euripide. Cu mine zeii n-au fost prea generoși. Ca întotdeauna, oamenii sunt mai puternici. Joc ceea ce joc, dar e bine. Există! Vlad Mugur lucrează cu o mare delicatete, curățând reziduurile acumulate în timp. În profesia noastră, obseala mai ales aduce un soi de murdărie: recurgi la „sertărașe”, la mecanisme, la rutină. A fost ca o ploaie de vară pe care o dorești mult de tot! Laboratorul și munca la scenă cu dânsul

au fost — pentru mine — mai importante decât rolul propriu-zis, deși toate rolurile au ponderea lor. De aceea nici nu-mi pare rău că am rămas să lucrez în teatru. Totul a fost extraordinar, cum bănuiesc că s-a întâmplat și la venirea lui Andrei Șerban. Ni s-a schimbat viața! Ca și cum ne-ar fi dat un brânci, și atunci am realizat că mai merită să trăiești!

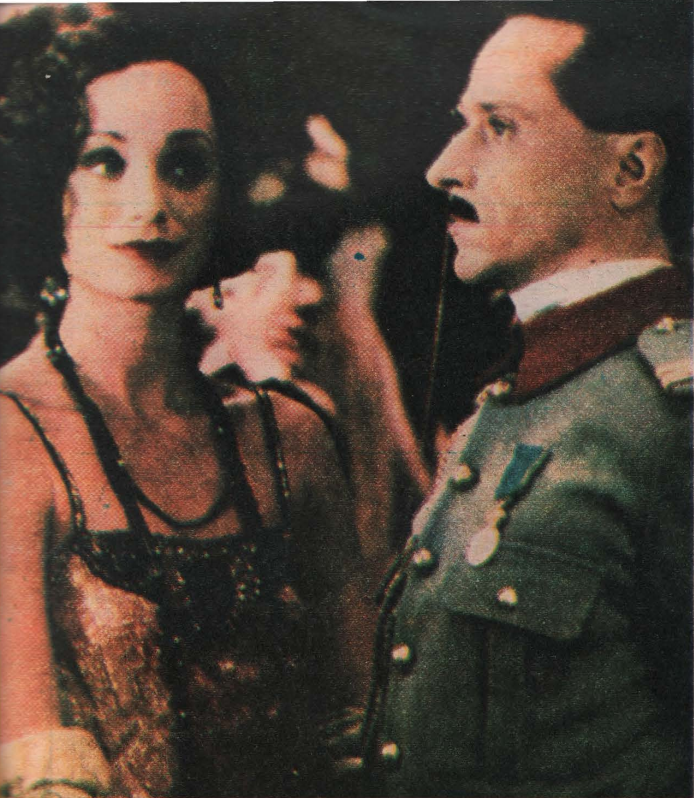
A doua bucurie am avut-o lucrând la radio împreună cu Valentin Urtescu și Cerasela Stan în regia lui Leonard Popovici, un artist inventiv și talentat, piesa „Tragică poveste a mătușii Mary” de Anca Delia Comăneanu. Un rol foarte frumos.

S-ar putea în viitor să lucrez cu și în regia lui Horațiu Mălăele, „Lecția” de Eugen Ionescu. Evident, Servitoarea. La Theatrum Mundi.

2. Extraartistice? Nici vorbă! De două luni de când repet intens cu Vlad Mugur, casa mi-e vârstă. Nu văd decât drumul până la teatru pe la Athenées Palace, Sala Palatului. Seara cad lată și nu pot să mai fac nimic. N-am văzut un film sau un spectacol, doar sporadic mă mai uit la televizor. Sunt neoroasă pentru că sunt extenuată. Stăm în scenă în picioare întreg spectacolul — o oră și douăzeci și cinci de minute — legați unii de alții. Suntem șapte muieri și trei bărbați. E un tur de forță, dar în același timp o experiență foarte plăcută și binevenită, iar spectacolul sper să fie pe măsura bucuriei lucrului. Să aiabă și Teatrul Mic — odată cu „Pescărușul” și „Peer Gynt” — o rază de soare!

Când tot timpul rostești textele excelente ale altora, nu mai știi să te exprimi. Vorbești sincopat, bâlbâit...

Cannes

Datoria

*în dublă ipostază:
și față de istoria*

● Pintilie aduce-după 28 de ani de absență — un film românesc în competiția oficială. O vară de neuitat cu Kristin Scott-Thomas și Claudiu Bleont

Pentru America filmul rămâne Jocul prin care lei contact cu o realitate — fie romantică sau violentă — pe calea divertismentului. Pentru cineștii Europei și cineștii Asiei care și-au dat întâlnire pe ecranul festivalului de la Cannes, filmul pare a fi, în special, o datorie a memoriei.

„Să coborâm deci, hotărâște Dumnezeu. Și atunci ei coborî pe pământ, renunțând de această dată la biciul divin, dar cu o idee nouă, mult mai subtilă, să le încurcăm limbile și să vedem dacă se vor mai înțelege”, spune Lucian Pintilie. „Astfel Dumnezeu a inventat limbile și etniile diferite și a pus temelii istoriei. Pentru mine istoria — acest blestem născut din căderea în timp, începe aici

în trecerea de la individual la tribal. Așa a fost inaugurată confuzia (Babel în ebraică înseamnă confuzie), teribilă confuzie ce indoliază pentru totdeauna istoria”.

Această confesiune a apărut în albumul-program al festivalului, însoțind prezentarea filmului său O vară de neuitat, adaptare liberă (scenariul și dialogurile îi aparțin) după nouela „Salata” din ciclul „Cronică de familie” de Petru Dumitriu.

Marea istorie, croitor neîndurător al destinelor mărunte este — o știm din filmele sale anterioare — o obsesie filosofică pentru cineastul român.

Un căpitan (Claudiu Bleont) — om al ordinii și disciplinei militare, dar fără o statură de erou — e mutat disciplinar undeva la granița româno-bulgară, pen-

tru ca soția sa (Kristin Scott-Thomas) — o distinsă aristocrată româno-maghiară refuzase avansurile generalului (Marcel Iureș). Este preambulul menit a pune în evidență caracterul de excepție al personajului feminin.

Și tocmai acest personaj va declanșa tragedia, printr-un concurs de împrejurări contrare voinței ei. Căci, spune tot Pintilie, parafrazându-l pe Sf. Paul „am vrut să arăt cum poți face răul pe care nu vrei să-l faci și nu binele pe care doarești să-l faci”... Un incident de frontieră, în urma căruia sunt uciși câțiva soldați români, provocat de comitații macedoneni, oferă generalului prilejul de a umili, mai departe, cuplul. Căpitanul refuză să-l dea în scris, să execute niște săteni bulgari, bieți țapi ispășitori pentru incidentul respectiv. Un foc de armă ajunge spre a declanșa un conflict etnic. „La început nu m-am gândit la situația din fosta Iugoslavie, dar pe măsură ce filmam mi-am dat seama de analogie. Nimic nu e mai ușor decât să trezești instinctele”. O vară de neuitat a găsit un puternic ecou în conștiința celor traumatizați de barbaria războiului din Bosnia. Faima cineastului este bine stabilită în Franța după succesul Balanței prezentat tot în Selecția oficială (în afara competiției) cu doi ani în urmă, la Cannes. Și acum s-a apreciat riguroarea expresiei sale stilistice și poetica sa de

ironist. Numeroși fani ai Balanței nu s-au așteptat însă la schimbarea de ritm. O vară de neuitat este o poveste liniară, însoțită chiar — fără conținutul dramatic pe parcurs. Consecințele tragice se înnoadă brusc, în final, devenind mai percutante.

Reflectarea marii istorii în mărunta existență este surprinsă și de Andrei Konchalovski (57 ani) în Găina mea Riaba. Mecanismul tranziției la economia de piață e interceptat într-un sat din îndepărtata Siberie; același unde, cu 27 de ani în urmă, regizorul realizează lubirile Assiei, film interzis de cenzură și care a putut avea premiera abia în 1988 la Festivalul de la Berlin, când a fost și premiat. După zece ani de exil în America și Canada, unde a realizat șase filme, toate de o certă valoare, Konchalovski s-a reintors acasă pentru a filma plin de tandră și de înțelegere destinul Rusiei profunde. Regizorul imaginează cum a evoluat soarta aceleiași Assia devenită acum la peste 60 de ani, sub impulsul altor turnante istorice, din vajnică colhoznică, preocupată în economia de piață, având un fiu gangster pe străzile Moscovei! Dar nici sufletul, nici convingerile Assiei nu s-au schimbat.

„Am fost asistat de două actrițe înnăscute” spune Konchalovski la conferința de presă, „Inna Ciriurkova și Riaba!” Într-adevăr, gâlnaceea ascultă înmămurită avaturile perestroikăi. În trenea umorului gogolian, Konchalovski face un savuros și substanțial portret al celor bruscați de istorie. Fără să se așeze de partea nimănui, dar atent nu doar la motivația conjuncturală, ci, în special, la cea emoțională.

„Assia simbolizează reacția populară împotriva proaspeților îmbogați și a dezordinii. Assia îl detestă pe Gorbaciov pentru că a distrus sistemul. Gorbaciov credea că dând libertate populației, oamenii își vor lua destinul în propriile mâini. O iluzie. Poporul și-a imaginat că plecarea comuniștilor ar însemna prosperitate imediată pentru toți...”

„Înainte furau doar comuniștii, acum fură toți!” rezumă noua situație o replică a Assiei, care trage concluzia: „democrația e un bordel”. Și Konchalovski continuă în conferința de presă: „Libertatea de tip european nu are același sens pentru ruși. Avem nevoie de un sistem mai autoritar. Viața acum în Rusia e brutală ca pe vremea mușchetariilor. Ei își încrucșau săbile la fiecare colț de stradă; în Rusia de acum conturile se reglează tot în stradă, cu focuri de mitralieră. Rusia actuală e Europa secolului XVI-XVII. Noi suntem pe vremea nopții Sfântului Bartolomeu”.

Konchalovski a dat una dintre cele mai bune conferințe de presă din festival, talonat de cea a fratelui său Nikita Mihalkov (49 ani) (vezi Noul Cinema nr. 6/94). Ce impresionează dincolo de opera lor, la acești doi mari cinești

● Variațiuni psihedelice în Exotica de Tom Eyogyan cu Mia Kirshner

● Revenire la clasici finanțată de un cineast avangardist, Ridley Scott: Traducerea Browning de Mike Figgis cu Greta Scacchi

Din ce în ce mai frecvent
filmele
se fac din filme

memoriei

față de marea Istorie
cinematografului

atât de diferiți în fond și neavând cele mai apropiate raporturi fraternelor — este totalul lor atașament față de țară și de neamul lor, cu care se simt solidari în orice condiții. Autenticitatea acestui sentiment, niciodată clamat cu emfază, transpare în filmele lor cu o simplitate și o emoționalitate desăvârșite. Tot amândoi se referă la Cehov, spunând: „și el se mărginea să constate”. Sau, pentru a face înțeles stalinismul cu grandioarea și ororile sale (Soarele înălțător); sau Rusia la ora tranziției (Găina mea Rlaba), așa cum le-a trăit sau le trăiesc sufletele slave, — au recurs tot la Cehov: «Rusii adoră trecutul, detestă prezentul și se tem de viitor». Astfel, a comentat Mihalkov, viitorul de care se tem se transformă în prezentul pe care-l detestă și devine trecutul pe care-l adoră».

Aluzia la noaptea Sf. Bartolomeu, făcută de Koncealovski se refera la unul dintre cele patru filme franceze din Competiția oficială, Regina Margot de Patrice Chéreau (50 ani). Frescă grandioasă și halucinantă a nopții sângeroase din 23 august 1572, când catolicii, din ordinul suveranului Carol al IX-lea, au masacrat pe protestanți, reconstituire minuțioasă a cadrului istoric zbuciumat și de flacăra patimilor pentru putere, și de iubiri romantice.

Dar publicul de festival și cu atât mai mult critica nu mai conșonează cu acest tip de epopee istorică. Lui Chéreau i s-a făcut un loc în palmares inventându-se un nou Premiu al Juriului; iar actrița italiană Vira Lisi — interpreta reginei-mame catolice, Catherine de Medicis — a adus și un premiu de interpretare filmului. Este de reținut însă vocația culturală a cinematografului francez care onorează (și la modul concret) datoria memoriei. Numai în ultimii patru ani și-au găsit loc pe ecran filme dedicate lui Ludovic al XIV-lea, copil; Ioanei D'Arc; lui Charlemagne;

Italianii ca de obicei sunt aparte. Filmele lor nu se pot racorda decât între ele. Se observă astfel o modificare de direcție. De la subiectele intelectualiste din anii trecuți (v. Noul Cinema nr. 11/92) cineștii din peninsula s-au reînnoit către crezul neorealismului, aducând în prim plan insul oarecare și frustranțele sale raporturi cu societatea. Desigur, problemele sunt cu totul altele decât erau la începuturile neorealismului; de atunci a trecut o jumătate de secol.

Un mare scandal a provocat includerea în Selecția oficială competitivă de către dl. Gilles Jacob, a filmului Prostituatele de Aurelio Grimaldi (37 ani) care a debutat în cinema ca scenarist al lui Marco Risi. Acum, ca autor al regiei, scenariului, dialogului și muzicii, el a apelat la interpreți neprofesioniști, a făcut filmul în alb-negru și s-a lăsat ajutat de un grup de prieteni. A rezultat o spontaneitate bine articulată. Șapte confesiuni făcute de cinci femei, un tă-

năr obișnuit și un heterosexual, — toți practicând cea mai veche meserie din lume — se intersectează după aceeași cronologie a hazardului spre a releva condiția socială și morală din Sicilia de azi. Fără iluzii, fără amărăciune, dar cu o imensă sinceritate filmul comunică o autentică bucurie de viață chiar când personajele se află în situații de neînviat. Probabil această dublă frondă — a conținutului și a statutului de film realizat doar în câteva săptămâni și propus festivalului pe ultima sută de metri — a scandalizat. Dar a putut deoptrivă se duce.

După ce ani de zile cinematograful italian e declarat a fi în criză sau se autoproclamă ca atare, iată că alte trei filme l-au prezentat în marea competiție, în vreme ce cinești germani, spanioli, din țările nordice sau din Țările de Jos au lipsit cu desăvârșire din selecția oficială.

Despre Jurnalul intim al lui Nanni Moretti ați putut afla în numărul trecut. Mario Brenta (52 ani) ecranizează un roman de Dino Buzzati: **Bernardo omul munților**. Prin reducția dialogului și prin lentoarea desfășurării acțiunii filmului se recomandă exclusiv cinefililor, dar magia sa se exercită indubitabil prin „dialogul” mut cu munții, pădurea și cerul. Un peisaj devenit argument dramaturgic pe parcursul povestirii. Un tânăr pădurar plătește față de sine însuși prețul moral al maturizării.

De formație inginer, apoi „elev” la Universitatea lui Ermanno Olmi, Brenta a realizat în afară de trei documentare, trei filme de ficțiune în 20 de ani, dintre care ultimii 12 ani i-a investit doar în acest **Bernardo**... Incontestabil puterea de a aștepta a personajului face corp comun cu cea a cineastului. Și el și-a ales interpreți dintre neprofesioniști. „Cu cât lucrez mai mult; cu atât îmi dau seama că cinematograful este frate cu muzica”. În cazul său o muzică celestă.

● Avaturile tranziției și în Găina mea Rlaba de Andrei Koncealovski; cu Inna Ciurikova

● Cinematografia franceză susține epopeea națională: Regina Margot de Patrice Chéreau cu Isabelle Adjani și Vincent Perez

Giuseppe Tornatore (38 ani), e acum la al cincilea film, dintre care **Nuovo Cinema Paradiso** l-a făcut mondial cunoscut. Cu **O pură formalitate** ne propune o schemă scenaristică aproape în două personaje, așa cum nu puține filme am văzut la Berlinale '94. Într-o secție de poliție inundată de o ploaie torrențială, dintr-un colț uitat de lume, un inspector de poliție anchetează un romancier de succes care trăiește însă sentimentul ratării. Inspectorul îl bănuiește a fi autorul unei crime. Ambiguitatea relațiilor și a situației crește pe parcursul dialogului lor filosofico-literar, sugerând — la un moment dat — că ancheta poate are loc doar în imaginația romancierului ce se pregătește să treacă Styx-ul prin sinucidere... sau poate l-a și trecut! O altă pură formalitate... Spre deosebire de colegii săi, Tornatore și-a ales ca interpreți două vedete ale cinematografului mondial: Roman Polanski și Gérard Depardieu (amândoi au fost și președinți al Juriului de la Cannes în 1991 și respectiv în 1993).

Alte probe de originalitate ne-au fost date de doi cinești care în ultimii ani au făcut turneele marilor festivaluri internaționale, unde au recoltat fani printre cinefilii cei mai specializați.

Iranianul Abbas Kiarostami (54 ani) și-a cucerit faima în 1989, la Locarno

unde a fost premiat cu „Leopardul de bronz” pentru **Unde e casa prietenului meu**. În anul următor cineastul care relevase Occidentului că există un cinema iranian, revenea la Locarno ca membru în juriu. Printre mășlini inclus acum în Competiția oficială este ultima parte a trilogiei începută în 1989. Tot de o casă este vorba. Mai exact de absența unei case, fapt ce împiedică pe un tânăr zidar analfabet, dar îndrăgostit, să aibă vreun drept la mână și inimă fetei „cu carte”, pe care o iubește. Stilistic, filmul corespunde tradiției literare iraniene ce înglobează o povestire într-alta și așa mai departe, conducând la un tipar scenaristic repetitiv inedit culturii europene; iar personajele sunt așezate în cadrul ca în picturile naive. Toate cele trei filme au fost realizate în același sat din nordul Iranului. Primul, înainte de devastatorul cutremur din 1990, celelalte două (**Și viața continuă; Printre mășlini**), după. Subiectele lor sunt parca destinate documentarului, dar sunt percepute prin jocurile ficțiunii.

Alt abonat al marilor festivaluri — Atom Egoyan — a dat o nouă probă de originalitate cu **Exotica**. Titlul este numele unui club de noapte, punct de întâmpănătoare întâlniri (din nou hazardul) între funcționari la asigurări, traficanți de animale exotice, prostituată de lux, homosexuali... Strip-tease-ul la propriu este dublat, cum spune chiar regizorul, de un „strip-tease psihologic”, dând drept în vileag raporturi ciudate între oameni cu aparență de normalitate sau onorabilitate. Timpul acțiunii e urmărit tot după cronologia hazardului. Efectul este ca de anestezic sau drog. Juriul presei internaționale i-a acordat premiul FIPRESCI pentru „talentul de a revela un univers personal bogat și insolent prin intermediul unei regii îndrăznețe și totodată perfect izbutită”.

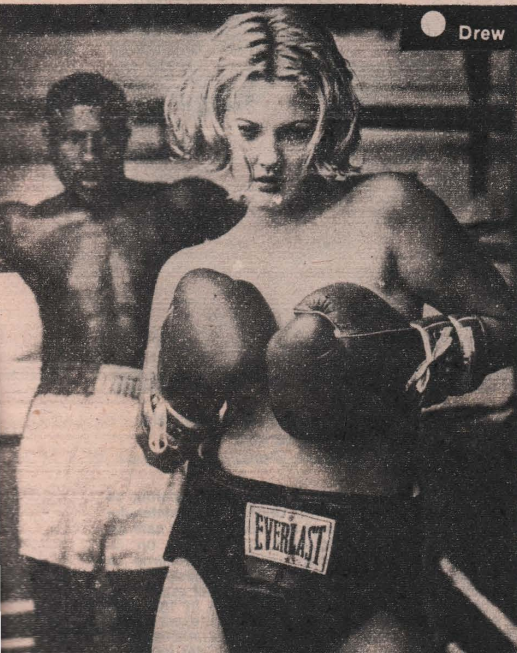
După o asemenea cascadă de imagini privești lumea din jur cu alți ochi. Ca și cinematograful care își schimbă limba-jul din mers. Dar cum vreme se fac din ce în ce mai mult din filme, se poate spune că asistăm la o mutație în continuare. O existență centenară impune, și în acest sens, datoria memoriei.

Adina DARIAN

Stră-străbunic, Georgiana Drew Barrymore cu villoarele staruri Ethel, John și Lionel

BARRYMORE

Drew

SUTHERLAND

D eși marele Fellini l-a găsit pe Donald Sutherland interpretul ideal al lui *Casanova* (1978), el n-a făcut carieră mizând pe tipul seducătorului. A jucat mult și a abordat partituri foarte diverse, de la inspecții de poliție (*Klute*, 1971) la doctori nonconformiști (*MASH*, 1970), de la contabilii insignifianți (*Zlucăcștii*, 1975) la spioni abili (*Prin urechile acului*, 1981). Regizori importanți ca Robert Altman, John Schlesinger, Bernardo Bertolucci sau Claude Chabrol au profitat din plin de inepuizabilele sale resurse de a se metamorfoza. În ciuda unei asemănări izbitoare, fiul său Kiefer a reușit să se afirme deja ca un star internațional, fiind mai întâi remarcat în *Young Guns* (1984) și impunându-se în *Flatliners* (1990) ca partener al Juliei Roberts. Cuplul lor a focalizat atenția rubricii mondene până la mult mediatizata lor nunță anulată. Publicul nostru l-a văzut de curând în thrillerul *Dispariția* (1993).

● Donald și Kiefer Sutherland

D inastia cu acest nume este cea mai ramificată din istoria cinematografului. Dintr-un cuplu celebru de actori de teatru, Maurice Barrymore și Georgiana Drew, s-au născut trei copii (doi băieți și o fată) care aveau să devină stele ale filmului american: seducătorul John Barrymore (născut în 1882), unul dintre primii interpreți ai lui Don Juan pe ecran (în 1920), Ethel Barrymore (născută în 1879) câștigătoare a unui Oscar în 1944 (*Înimă solitară*) și Lionel Barrymore (născut în 1878), cel mai talentat dintre ei, cu o filmografie de peste 250 de titluri, un adevărat actor-cameleon. Una dintre fiicele lui John, Diane Barrymore (n. 1921), a moștenit alcoolismul tatălui ei, o țară care l-a scurtat cariera cinematografică, dar a făcut-o să scrie o impresionantă carte-confesiune despre avaturile condiției de urmaș al vedetelor, „*Prea mult, prea devreme*” (devenită ulterior film).

Etilismul ereditat al familiei a marcat-o și pe nepoata Drew Barrymore care a debutat la numai cinci ani în *E.T.* (1980), iar la șapte a fost vedeta filmului *Divoi la Hollywood*. A început să bea la nouă ani, s-a drogat pentru prima dată la zece, a urmat prima cură de dezintoxicare la treisprezece iar după numai un an a făcut prima tentativă de sinucidere. Acum la 19 ani, și-a revenit, pare în formă și o veți vedea și dumneavoastră pe ecranul nostru, în curând, în westernul *Bad Girls (Fete rele)* regizat de Jonathan Kaplan. Iată cum reconsideră ea acum modelul bunicului său: „Bunicul meu John era un erou pentru mine. Dar el a trăit o viață nebunească. E de notorietate că era un afeameiat, un alcoolic și un dependent de droguri. Dar o altă latură a personalității sale este că era un geniu; incredibil de inteligent și de talentat, era arătos și nostim și lumea îl iubea, și era un privilegiu să te afli în preajma lui. Așa că acest model mă pune pe gânduri: în fiecare om există bine și rău deopotrivă, nu-l așa?”

● Maureen O'Sullivan cu Johnny Weissmüller;

și Mia Farrow

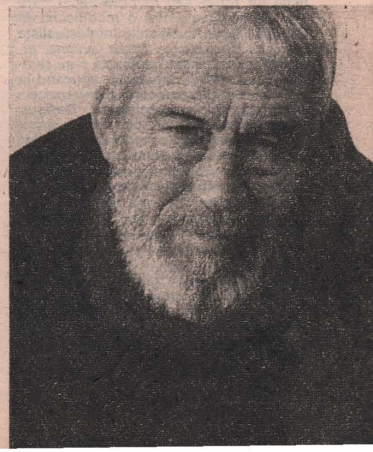
O'SULLIVAN-FARROW

F rumoasa irlandeză Maureen O'Sullivan, una dintre stelele Studioului Fox în anii '30 a rămas în memoria cinefililor mai ales datorită rolului atleticei Jane, perechea miticului Tarzan interpretat de Johnny Weissmüller în cele șase episoade ale epopeii cinematografice despre regele junglei intrat în contact cu civilizația. Căsătorită cu regizorul John Farrow (autor al unor polițier-uri ca *Marele ceas* — 1948, sau westernuri ca *Ride Vaquero* — 1953) ea a cam încetat să joace la sfârșitul anilor '50 — revenind pe ecran abia după 33 de ani, alături de fiica ei Mia Farrow în *Mamă și surorile sale* (1988), unul dintre cele mai bune filme semnate de Woody Allen. Cu siguranță, cariera Miei este mult mai strălucitoare decât a mamei sale, ea având norocul să fie distribuită de mari regizori ca Roman Polanski, (*Rosemary's Baby* — 1968), Joseph Losey (*Ceremonie secretă* 1968), Robert Altman (*O nunță* — 1978). Cea mai fastă perioadă artistică pentru ea s-a dovedit cea în care a fost aproape zece ani muza lui Woody Allen: *Comedie erotică a unei nopți de vară* — 1982, *Trandafirul roșu din Cairo* — 1985, *Zilele radioului* — 1987, *Septembrie* — 1988, *Crime și delict* — 1989, *Umbra și ceață* — 1990, *Bărbați și nevastă* — 1991. Scandalul care a însoțit despărțirea pe plan personal a celor doi, după ce regizorul a făcut o pasiune pentru una dintre fiicele adoptive ale Miei, poate fi considerat unul dintre cele mai mari ale Hollywoodului.

HUSTON

S e pare că noi, Hustonii, avem cinematograful în sânge” declara într-un interviu Anjelica, reprezentanta celei de-a treia generații a unei faimoase familii de cinești cu o privilegiată poziție în istoria premiilor Oscar. Bunicul, Walter Huston, a obținut statueta pentru rolul secundar, dar de neuitat, din *Comoara din Sierra Madre* (1947) regizat de fiul său, John. Personalitate uriașă a cinematografului american, John Huston a obținut învidiată distincție pentru regia acestei pelicule, dar a fost nominalizat de mai multe ori și ca autor, și ca actor (de neuitat creația lui din *Carlterul chinezesc* — 1974 de Roman Polanski). Anjelica Huston, fiica lui, a confirmat impresia că membrii celebrei familii ajung pe culmile gloriei după prima tinerețe, fiind oscarizată pentru rolul secundar din *Onoarea familiei Prizzi* (1986), peliculă regizată de tatăl său. Din acel moment curba carierei ei actoricești este ascendentă, interpretarea partiturilor din *Trisorii* (1990) de Stephen Frears sau din cele două părți ale *Familiei Addams* (1992—1993) de Barry Sonnenfeld fiind unanim admirate.

● John Huston

GARLAND — MINNELLI

Caz celebru în istoria cinematografului, dinastia Garland-Minnelli ilustrează transmiterea genetică a talentului, dar și a bolilor profesionale ale starului. Fostă copil-minune al Hollywoodului (adorată în *Vrăjitorul din Oz*), Judy Garland a fost cântăreața-actriță de numele căreia se leagă filme celebre (*S-a născut o stea* — 1954, *Procesul de la Nürnberg* — 1961, *Un copil așteaptă* — 1963), dar și scandaluri de presă izvorâte din desele ei crize de alcoolism și depresivitate, de sinuozitățile vieții ei sentimentale. Din scurtă și agitata ei căsnicie cu regizorul Vincente Minnelli s-a născut Liza Minnelli care s-a impus mai întâi ca dansatoare și cântăreață de revistă, făcând apoi o carieră cinematografică al cărei vârf rămâne *Cabaret* (1972) de Bob Fosse. Ajunsă în culmea succesului, ea a început să coboare panta destul de repede, alcoolul și drogul exercitând asupra ei aceeași atracție ca asupra mamei. Deși de la o vreme ea se declară complet dezintoxicată, cinematograful hollywoodian nu mai pariază pe numele ei, ea întreținându-și gloria numai cu apariții (rare și acestea) în mari concerte.

Liza Minnelli cu Judy Garland

Când avea numai șase ani, Melanie Griffith a primit în dar de la Alfred Hitchcock o jucărie ciudată: un glob de cristal în care se afla o papușă făcută după chipul și asemănarea mamei sale, blonda Tippi Hedren, distribuită de magul suspensului în pelicula sa de referință *Păsărită* (1961). Atunci se va fi hotărât micuța Melanie să devină actriță de cinema, debutând la 14 ani alături de Don Johnson, actorul cu care s-a căsătorit după trei ani, de care a divorțat numai după câteva luni pentru a se recăsători tot cu el în 1989. Drumul spre statutul de star (a fost nominalizată la Oscar pentru *O femeie face carieră* în 1988) a fost anevoios, cu perioade adevărate de căderi psihice tratate cu alcool și cu drog. Melanie Griffith este însă un caz clasic de revenire în formă după căsătorie (ce-a de-a doua cu Don) și nimic nu mai pare s-o abată acum din calea succesului. Anul trecut a dat lovitură și ca manechin, câștigând un contract de 14 milioane cu firma Revlon, învingând-o pe superba Cindy Crawford.

HEDREN
—
GRIFFITH

o instituție dinastică e detariatul

Melanie Griffith

„Am frecventat mult platourile de filmare împreună cu tatăl meu. Cea mai puternică amintire a mea din copilărie este filmarea la Moby Dick pentru că mi se cerea mereu să vorbesc în șoaptă”.

Anjelica Huston ▼

FONDA

Peter,
Henry
și Jane Fonda

BRIDGET

WORLD CUP

pe bulevardele filmului

Abia s-a stins ecoul stadioanelor din Los Angeles și Detroit, din Chicago și Boston, din Washington și Dallas... La capătul unei luni de zile și nopți albe, „World Cup” '94 a intrat în istorie, cu noile ei legende cu tot, după ce a fost — cum bine se știe — pentru unii mumi, pentru alții ciumă, oprind respirația spectatorilor și telespectatorilor pe toate meridianele lumii. Pentru noi, românii, World Cup '94 a însemnat intrarea în elită și noi ne-am numărat printre virtuozii fotbalului care a fost, pentru o lună, serialul numărul unu al micilor ecrane de pretutindeni. Acum, după ce ecoul stadioanelor s-a stins, reamintim că fotbalul și filmul au fost dintotdeauna împreună. Cea mai tânără dintre arte s-a folosit nu o dată de „ultima reprezentatie sacră a timpului nostru” — cum numea Pasolini, fotbalul. Într-o ordine adiacentă, să nu uităm nici faptul că fotbalul este mai bătrân decât filmul cu vreo șase decenii.

● De-a lungul anilor, pe ecrane au rulat zeci de filme cu subiect fotbalistic sau cu trimiteri spre evenimente fotbalistice care au animat conștiința omenirii. Ar fi o listă prea lungă dacă am încerca să le numim, iar multe dintre ele au fost „micuțe”. Aleg, la întâmplare, un exemplu: **Scuzați, dumneavoastră vedeți fotbal?** de Günther Scholz (1983): acțiunea se petrece într-un bloc berlinez în timpul finalei campionatului mondial din Spania, 1982. Mecuriile le mai ținem minte, dar filmele le-am cam uitat.

● Poate cel mai sensibil omagiu adus fotbalului aparține regizoarei gruzine Lana Goqoberidze care, în **Meclul secolului**, își întorcea privirea, gândul și inima spre anii în care se „inventă” fotbalul în Georgia, reconstituind cu farmec și cu subtile adevăruri de viață

● Bobby Moore și Sylvester Stallone în **Drumul spre victorie**, o partidă pe viață și pe moarte pe ecran așa cum a fost în realitate cea dintre România și Suedia la World Cup '94

anotimpul pionierilor, spiritul unor vremi demult apuse.

● În filmul românesc, fotbalul a pătruns demult, de pe vremea în care făcea sport ille al lui Mircea Crișan, ba chiar dinalte. Câteva „mostre”, la gră-

madă? **Mingea** de Andrei Blaier și Sinișa Ivetici; **Băieții noștri** de Gheorghe Vitanidis și Anastasia Anghel; **Fair Play** de Al. Danciu Salmari, Dinu Tănase (și alții); **Campionii** de Constantin Yaeni și **Totul pentru fotbal** de Andrei Blaier, un

titlu care poate fi utilizat și ca o concluzie la acest paragraf.

● Un atașant personaj de fotbal în filmul românesc este Mitică (alias Alexandru Fițiș) din **Rochia albă de dantelă** de Dan Pita, pe scenariul lui D.R. Popescu. Priveam manechinele hieratice cu rochii albe de dantelă, priveam goana fotbalistilor după mingea, pe stadionul colorat, atunci, în toamna lui 1989, și simțeam că până la solstițiu, nu mai târziu, se va întâmpla ceva.

● Cel mai reprezentativ film în relația fotbalului cu filmul și cu viața, este, cred, **Drumul spre victorie** de John Huston (1981), în care jucau împreună mari actori și mari fotbalști ai lumii, Pelé alături de Michael Caine, Bobby Moore alături de Sylvester Stallone, Deyna alături de Max von Sydow, Thorrensen alături de Daniel Massey. Era rememorarea meciului celebru dintre selecționata Wermachtului și selecționata lagărelor de prizonieri ale trupelor aliate, desfășurată la Paris, în Parc des Princes, pe vremea ocupației fasciste. O partidă cu intens suspans sportiv-politic, al cărei rezultat nu-l deconspir. Mai bine revedem filmul...

● Doi pensionari, un bătrân și o bătrână care, ca-ntr-un vers de Minulescu, trec ținându-se de mână, se sfătuiesc prietenește cum să schimbe ie geamul dinspre maidan pe care l-a spart un copil cu mingea. De ce mă întorc, în final, spre această „neutră” secvență — cu Gina Patrichi și Aurel Giurumia — din **Duminică în familie** de Francisc Munteanu? Simplu. Pentru că toate Cupele Lumii au pornit de la mingea din cărpe de pe maidan...

Călin CĂLIMAN

FAN Club
Vă răspunde:

● Hugh Grant

RALPH FIENNES. 32 de ani. Ralph este cel mai mare dintre cei 6 copii ai unei familii cu preocupări artistice: tatăl — fotograf; mama-pictoriță. Cele două surori mai mici sunt și ele angrenate în show-business, iar unul dintre frați este actor. Ralph a urmat un an cursurile la Chelsea Art College — pregătindu-se să devină pictor. „Mi-am dorit atât de mult să fiu actor, încât am renunțat la *belle arte* și m-am înscris la Royal Academy of Dramatic Art din Londra. Eram înnebunit să fac actorie, chiar dacă meseria asta îți dă un sentiment de nesiguranță pentru că niciodată nu știi ce rol îți va aduce (dacă îți va aduce) ziua de mâine. Totuși, nu mă văd făcând altceva.” Este angajat la Britain Royal National Theatre și după trei ani trece la Royal Shakespeare Company unde va interpreta Romeo, Henric al VI-lea, Edmund („Regele Lear”). „Îmi plac teribil rolurile clasice, romantice. Mă consider norocos că am putut juca Shakespeare înainte de 30 de ani. Este o experiență esențială pentru un viitor actor de film”. Debutul și-l face în televiziune cu **A Dangerous Man** și serialul **Prime Suspect**, avându-i parteneri pe Helen Mirren și Tom Bell. Fiennes juca un tip bănuț de poliție iar numele lui se afla undeva în coada genericii. După **Heatcliff** din **La răscruce de vânturi** (parteneră Juliette Binoche), Fiennes este remarcat de Steven Spielberg care-i propune rolul lui Amon Goetz în **Lista lui**

Schindler. Ajunge astfel în fruntea afișului. „Comandantul lagărului de la Plasow este departe de ce am interpretat eu până acum. În răutatea și demența lui devine fascinant”. Pentru acest rol, Fiennes a stat de vorbă cu supraviețuitorii lagărului, a luat chiar lecții de limbă germană (pentru autenticitate) și s-a îngrășat cu 13 kilograme. „Cred că mi-a ieșit destul de bine” spune modest Fiennes, în cursul unei conferințe de presă. „Destul de bine” a însemnat pentru actor o nominalizare la Oscar pentru cel mai bun rol secundar.

HUGH GRANT. 33 de ani. După Oxford, studii serioase de artă dramatică la Royal Academy of Dramatic Art din

Londra. Lansat de James Ivory în **Maurice** (1987), actorul și-a construit o solidă reputație în teatru și televiziune (l-ați putut admira în serialul **Până când ne vom revedea** în care îl avea partener pe Michael York). La prima vedere, Hugh Grant apare ca un inocent, cu tenul curat, nas mic, ochi de peruzea și cu o claiă de păr (cum spunea entuziasmată Andie McDowell, partenera lui din **Patru nunți și o înmormântare** (regia Mike Newell). Înfașurarea sa a făcut pe producători să-i propună roluri de tipi cu probleme sexuale: **Luni de fiere** (r. Roman Polanski), **Sirens** (r. John Duigan) și mai vechiul **Maurice**. „Din fericiere — spune aceeași McDowell —, Hugh nu este numai frumos, dar și inteligent”. Dotat cu un puternic simț al umorului British pur sânge — actorul își amintește răsând că „Ceasul deșteptător din **Patru nunți și...** care mă trezea cu întârziere, cred că a costat mai mult decât onorariul meu. Și asta pentru că Mike (regizorul) este un pedant al detaliului”. Curierul lui este extrem de voluminos, scrisorile de la admiratoarele înmîindu-se vertiginos. Actorul rămâne însă fidel prietenei lui, actrița britanică Elizabeth Hurley (văzută în **Passagerul 57**) cu care trăiește într-un soi de „menaj în comun” de peste 7 ani. „Alergic la tot mediul înconjurător” cum îi place să spună — „sunt mai tot timpul somnoros, nu mă pot concentra iar iarna sunt de-a dreptul înnebunit de frig”. Oricum, în **Patru nunți și o înmormân-**

tare poate fi văzut plésnind de sănătate. Filme mai recente: **Impromptu**, **Rămășițele zilei** (r. James Ivory).

PE SCURT:

Mioara Măculescu, Slatina: Serialul **Dr. Quinn, the Medicine Woman** a fost realizat în 1992 de rețeaua de televiziune CBC și difuzat începând cu ianuarie 1993. În urma succesului imens, serialul în șase episoade a fost prelungit cu alte 20. Ca audiență, este situat imediat după **Dallas**. Despre cei doi interpreți principali Jane Seymour și Joel Lando mai multe date într-un număr viitor. Deocamdată vă oferim două fotografii (vezi p. 2).

Svetlana Garal — Oradea: Din moment ce criticii au adesea păreri diametral opuse, de ce să nu existe antagonisme și între păreriile unui spectator și ale unui critic. O unanimitate de păreri ar fi de o monotonie desăvârșită. Înțelegem că sunteți o admiratoare a lui John Woo. Vă apreciem vehemența demnă de un cinefil pasionat și vă așteptăm opiniile în continuare.

Gabriela Bercea, Arad: Vă felicităm că ați trecut „de la foarfecă la lectură” și vă mulțumim pentru eroarea semnalată. În numărul 4/94 la pagina 8, nota de subsol, primul rând, se va citi: **Făci** (1975).

Doina STĂNESCU

● **Hunter — serialul de sămbătă noapte (Stephanie Kramer și Fred Dreyer)**

Concurs cu premii

Ediție de vacanță

TALON
2

La cererea miilor de cititori care au participat cu plăcere la primul nostru concurs cu premii, lansăm acum un altul, tot în trei etape. Cum numerele 6, 7 și 8 sunt numere de vacanță, ne-am gândit să propunem un subiect adecvat și am ales ca temă generală comedia. Revăzând colecția revistei noastre din ultimul an, veți găsi răspunsurile potrivite. Premiile oferite de această dată câștigătorilor vor fi:

1. Premiul I: un premiu de 100.000 lei
2. Premiul al II-lea: două premii a câte 50.000 lei
3. Premiul al III-lea: (3 premii) tricouri și obiecte promoționale de la Compania Fox, puse la dispoziție de Româniafilm.

Precizăm că numai talonul trebuie neapărat decupat și că răspunsurile pentru cele trei etape vor fi trimise în același plic, până la 15 septembrie. Chestionarul și întrebările pot fi recopiate pe o foaie de hârtie.

NUMELE

PRENUMELE

PROFESIUNEA

VÂRSTA

ADRESA

TELEFONUL

Etapa a doua

1. Cum se numește actorul premiat anul acesta cu un Glob de aur pentru un rol în travesti?
2. Nefesionist, dar celebru, a jucat un rol de militar în „Crucea de piatră”.

A vem întâlnire la trei după amiază. Puțin stânjenit și cu aerul cuiva gonit de la spate, apare la „două șpe trecute fix”. „E cam de vreme, nu? Te rog să mă ierți. Am avut o „fereastră”. La unu iar am curs. Te superi?” Nu mă supăr. „Habar n-ai ce înghesuit sunt: ieri am venit de la țară, mine plec înapoi”. Spune: „la țară”, cum ar spune „la filmare”. Care țară? „La mine, la Vlădești. Am acolo un petic de grădină și am pus și eu o temelie!... Ca în „Vânătoarea de vulpi”... „Exact! Numai că eu chiar îmi fac o casă. Nu o vilă, nu te speria. O casă țărănească, pe structură de bărne, mai înaltă, așa, și cu pridvor deschis pe trei laturi. În stilul caseilor din zonă, pe cale de dispariție din păcate. Lumea s-a datat la alte gusturi... Meșterii s-au cam mirat când au văzut ce le cer să facă. Numai unul a

fost de acord cu mine și a zis că-și face și el una la fel. M-aș bucura... Oamenii din sat s-au mirat și ei: „Dom'ne, veniți să stați aici la țară, cu noi?” „Nu”. „Pai atunci de ce mai cheltuiți niște bani?” Chiar, de ce?

— În primul rând casa asta va însemna o copilărie superbă — cum am avut și eu — pentru copiii mei. Vreau să-i „arunc” în natură ca într-o apă. Să învețe să se descurce. Singuri. Nu există pedagog mai bun decât natura. O știu din propria experiență. Contactul cu natura este esențial. Îți dă o generozitate anume și o deschidere față de tot felul de lucruri, dușmani sau întâmplări potrivnice, pe care viața și le pune în față „mai târziu”. Altă putere ai să le înfrunți și să le învingi, dacă ai șansa să le cunoști „de mic”. Asta e singura moștenire pe care pot eu să o las copilor. Alte averi n-am. De fapt, casa asta e un pretext pentru tot felul de bucurii. Pretext pentru un eleșteu, de exemplu — vreau să trag un braț din gâră că-i aproape, și fac un eleșteu. Pentru baie, pentru pescuit. Mai încolo, așa, am să cumpăr și niște cai, așa că, în zonă” o să umbliam călare sau cu șareta. Deocamdată, vara am să înghesb acolo niște mini tabere pentru prietenii copiilor mei. Copilăria solitară n-are nici un haz... Uite de ce fac eu „casă la țară”...

— Spune-mi te rog, cum ajunge cineva atât de îndrăgostit de natură să-și aleagă o profesie atât de citadină?

— Naiba știe — vorba lui Tolstoi. Nu pot spune c-am simțit o chemare irezistibilă. A fost ca o alunecare — tipologic vorbind — din tiparul unui băiat cu mințe și ascultător care nu întorcea vorba nimănui drept care era iubit de toată lumea. S-au speriat toți când

Portretul lunii

de Eva Sîrbu

mi-am anunțat — timid, dar ferm — intenția de a da la actorie. Ca și cum înnebunisem. Nici acum nu știu ce m-a apucat. Poate pentru că un profesor mi-a zis într-o zi „Tu ai fi bun să dai la Teatru” și eu l-am luat în serios — credea în profesori ca în Dumnezeu, că așa învățasem eu că trebuie... Pe urmă, același profesor, la jumătatea clasei a XI-a, m-a pus să spun o poezie într-un montaj literar. „Jurnalul Annei Frank”. El mi-a ales-o... Se vede că-l lipsea „piesa” asta din repertoriu. Eu am spus-o și am luat premiu cu ea. Poate că efectul întâmplării mi-a luat puțin mințile. Lumea a început să se uite la mine altfel, fetele din clasele sportive, niște superbe, care până atunci treceau pe lângă mine cum treci pe lângă un stăp, au început să îmi vorbească, mai eram și îndrăgostit de o fată foarte frumoasă — abia știam cum o cheamă, dar o iubeam platonic, firește, și se vede că toate fiecele astea, la un loc, m-au împins să fac „nefăcutul”! Mirarea mare a fost când am și luat examenul. M-am mirat și eu. Eram un băiat banal, foarte timid și de o emotivitate ieșită din comun. În plus, nu mă pregătise nimeni. Nici eu nu știam ce caut printre băieții ăia siguri de ei, pregătiți, pară-meditați și care se uitau la mine curva de sus și cu un pic de dispreț: „Cine mai e și asta și ce vrea el?” „Ei, în această luptă a mea cu o lume de care îndrăznisem să mă apropiez, fără să fiu chemat, mi-a folosit imens educația pe care mi-a făcut-o natura. Am rezistat tuturor ironiilor din jur, pentru că nu le-am considerat nedrepte. Nu le-am contestat. Asta a fost forma mea de rezistență. Și n-aveam decât o singură soluție. Să depășesc momentul și să învăț această meserie pentru care nici structural, nici ca educație nu eram pregătit. Iar ca principii morale mi se întâmplă, uneori, s-o detest. Pentru doza ei de fals un pic prea mare pentru puterea mea de a suporta falsul. Se zice că eu sunt un actor natural. Un profesionist al firescului. Pare un paradox, dar firescul se învață. Adevărul

scanează câți studenți vin la curs, și asta nu pentru că sunt eu grozav, ci pentru că ei găscăsc acolo un spațiu în care se pot manifesta liber. Au șansa de a se cunoaște pe ei înșiși ca personalități distincte. În meseria asta nu ai altă soluție decât să fii unicat, iar unicat nu te face nimeni. Ai datele? E bine. Profesorul te poate ajuta să le cultivi. Și te desăvârșești. E pasionant și pentru mine...

— N-ai vrea să vorbim puțin și despre „unicatul Mircea Diaconu”? N-ai jucat mare lucru în ultima vreme. Nu ți-e dor? Ce-ai de gând?

— Eu, acum ca actor de film — pentru că în teatru, joc de o vreme într-o piesă extraordinară „Ghetou”, și e un mare succes — ca actor de film deci, sunt destul de ratat. E o doză de rată în tot ce se întâmplă în jur de vreo patru ani încoace și, probabil, îmi asum și eu o parte a ei. Filme se fac puține, piața națională e restrânsă, în schimb s-a lărgit piața prestărilor. Așa că bieții actori români — care sunt foarte buni — sunt nevoiți să accepte tot felul de rolurișoare în filme de mână a șaptea, uneori. Eu nu am vrut să mă înscriu în goana asta după rolurișoare. Sau n-am putut. Sigur că mi-e dor, enorm de dor să joc într-un film. Dar aici sunt mai multe de spus. În primul rând, după cum vezi am încărunit. Nu mai pot juca băieții simpatici și timizi ca cei din Mere roșii sau Filipp cel Bun. Deci, trebuie să-mi schimb emploi-ul. Aștept propuneri... Și cum ele nu vin, cred că voi fi nevoit să-mi iau soarta în propriile mâini. Trebuie să-mi depășesc starea de actor cuminte-discret și-modest-care-nu-supără-pe-nimeni și-asteptăre-să-fie-folosit. N-am încotro. Deci, va trebui să „provoc” eu întâmplarea. Trebuie să scriu scenarii, să-mi găscăsc un regizor, să formăm o echipă și să facem film. Cum am șansa să cunosc, o cu clipă mai devreme, viteorele valori ale cinematografului, așa putea include în proiectul meu tineri de foarte

În meseria asta ai o singură soluție: Să fii unicat!

este că asta a fost singura zonă neoacoperită în care m-am putut manifesta. Eu, în tiparele tipologice obișnuite, nu intram nicidecum. Nici măcar în tiparul comicului „din plin” — zona lui Mihăiță sau a lui Mălaele și Mălaimare mai târziu. Norocul a fost că mi-am dat seama la timp și, în loc să mă consider un geniu neînțeles — studenții de azi au tendința asta — m-am străduit să-mi fac un loc pe posibilitățile mele. Eu încerc să-i învăț pe studenții mei în primul rând să-și evalueze exact posibilitățile. Studentul trebuie „pus în situație”, ca să se poată înțelege pe sine și să tragă concluziile necesare lui. Deci, el trebuie să fie factorul activ la un curs. Dacă studentul e un factor pasiv care judecă, pune note și dă verdicte asupra profesorului — se și spune „Ce examen bun a avut profesorul Cutare!” — n-am făcut nimic. Pentru că cea mai mare prostie venită din partea unui student este înfinitul mai valoroasă, pentru profesorii lui profesională decât orice „deșteptăciune” emisă de profesor. „La cursul meu... Apropo! Cât e ceasul? Trebuie să plec! Vin la trei.”

— Fereastra a doua deci. Spuneai: „La cursul meu”. De fapt, cum arată cursul tău? Predai actorie...

— Actorie de film da, dar în sistem Atelier. Cu toate secțiile la un loc — actorie, regie, operativă. Ei își fac mici echipe de filmare, filmează, vedem imediat pe Video ce a ieșit și, împrună, cântărim ce e bine și ce nu. Ei înșiși văd când sunt mai buni decât ceilalți și mi-o spun. Iar eu le-o recunosc. Dacă e bun, trebuie să știe că să poată deveni și mai bun. Le spun și când nu sunt buni. Ca să încerce să devină. Pe ei metoda asta îi pasionează. Nu am

bună calitate în care cred, pentru că-i cunoscut și ca oameni, și ca artiști. Ar fi și o formă de a-i ajuta să se lanseze. Cineva m-a întrebat de ce nu fac regie. Ideea fiind că „uite, ți-au izbit uităteia în actorie, ar fi momentul să faci și tu un pas mai departe”. Ca și cum regia ar fi o treaptă superioară actoriei. Nu vreau să fac regie, exact pentru că sunt un actor destul de bun. Îmi place actoria, mă încântă, relația mea cu publicul îmi dă destule satisfacții. Nu divortezi de o soție bună și credincioasă, iar eu nu am de ce mă plâng de soția asta a mea, care este actoria. Și nici bigam nu pot fi...

— Iartă-mă, de unde bani? Filmul costă...

— Să nu mi-o lei ca lipsă de modestie sau ca un atac la adresa regizorilor, dar să știți că spectatorii investesc multă dragoste și încredere în actori. Iar printre ei sunt și oameni cu bani. Cu mulți bani. Unii s-au oferit chiar să mă finanțeze. N-am acceptat, pentru că nu m-am simțit „copt”. Am eu multe defecte și multe tâmpenii în cap — omul meu de încredere, care este Diana, nevestă-mea, mi le-a semnalat demult — dar inconștient nu sunt. Și nici irresponsabil... La urma urmelor, cred că pauza asta mi-a prins bine... Actor chiar trebuie să plece! Nu te superi. Ți-am spus destule...

Mi-a spus, e drept. Nici n-o să am loc pentru toate. Și totuși, ceva mi-a lipsit tot timpul discuției. Cred că mi-au liposit mirările candidă de băiat cuminț și timid. Se vede că Mircea Diaconu cel de azi nu se mai miră de nimic.

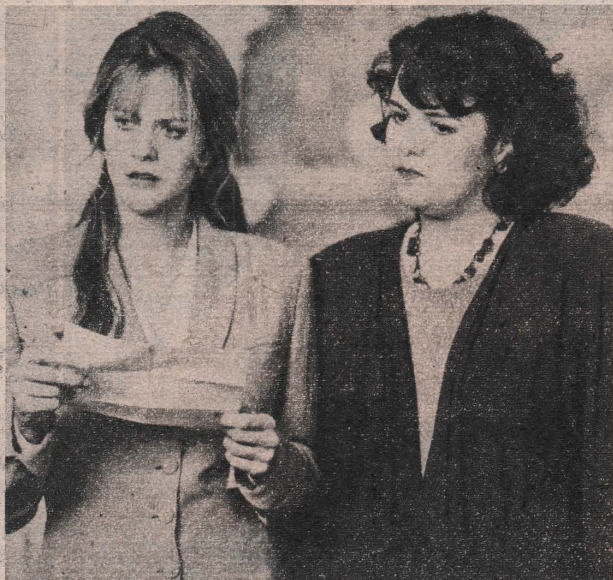
● CLINT EASTWOOD

noul

CINEMA

● Meg Ryan și Rosie O'Donnell

NOPTI ALBE Comedie romantică
ÎN SEATTLE

Undeva în America, într-o noapte albă din Seattle, un copil rămas fără mamă, își dorește, de Crăciun, pentru tatăl lui trist, o parteneră de viață. Altundeva în America, la celălalt ocean, o logodnică blondă și frumoasă, careia toate i-ar merge pe roate dacă n-ar avea senzația că se află pe un drum fără ieșire, înregistrează mesajul sufletesc al singurătății sosit — pe unde radiofonice —

de la mii de kilometri. Magia iubirii — ca-n viață, ca-n filme, — se produce aproape instantaneu. N-ar fi exclus ca protagoniștii tramei, tristul Sam (cu micul Jonah) și melancolica Annie, El — Tom Hanks, îndulcit — și Ea — Meg Ryan, romantică „prin definiție” —

adică, să se și întâlnească în finalul peliculei (asta, firește, în condițiile în care veți vedea filmul), să se întâlnească spun, și nu oricum, ci așa, ca odinioară Cary Grant și Deborah Kerr în filmul lui Leo McCarey *Ea și el*, tocmai acolo sus, pe Empire State Building, de unde lumea pare mult mai frumoasă și stelele mult mai aproape.

Comedia romantică a regizoarei americane Nora Ephron se bazează pe acest original „gag”: personajele se întâlnesc (sau nu se întâlnesc: veți vedea că suspensul este dus până dincolo de ultimele lui consecințe) numai la sfârșitul filmului. Până atunci, pe firul epic al peliculei apar destine paralele, aflate la mii de kilometri distanță, fiecare cu problemele sale, materializate mai ales prin nopți albe și priviri trimise spre ceruri înstelate. Magia iubirii se țese, cadru cu cadru și datorită unui operator de excepție, Sven Nykvist (care a lucrat și cu Ingmar Bergman, Woody Allen, Louis Malle, John Huston). Zeci de melodii clasice (de la „Mai cântă odată, Sam” cetire) sunt chemate să umple spațiul spiritual al filmului, mai ales atunci când povestea propriu-zisă reclamă un suport. Din când în când, regizoarea ne aruncă câte o ocheadă complice, tocmai pentru a ne extrage din pasta melodramatică a intrigii, dar — se simte la fel de clar în sala de cinema — spectatorul respinge cu înverșunare digresiunile auto-ironice, tocmai pentru a putea lua povestea în serios. Finalul, în schimb, refuză orice interpretare secundară: n-am avut timp să le număr, dar stelele „izbucnite” (ca niște focuri de artificii) pe cerul nopții albe a filmului sunt, sigur, tot atâtea câte sunt pe steagul american...

Călin CĂLIMAN

Sleepless in Seattle ● Producție: *Tristar Pictures*, 1993 ● Regia: *Nora Ephron* ● Scenariul: *Nora Ephron, David S. Ward, Jeff Arch* ● Imaginea: *Sven Nykvist* ● Cu: *Tom Hanks, Meg Ryan, Ross Malinger, Bill Pullman, Rosie O'Donnell, Cary Lowell*.

FIUL Crima, ca joacă

CEL BUN

Excelență este prima secvență a acestui film cu titlu de inspirație biblică. Panoramarea unui vast peisaj de o stranie ariditate, în centrul căreia se află silueta unui copil, indică printr-o sugestie plastică de anvergură supradimensionarea maladivă a ego-ului infantil, incitând interesul spectatorului.

Reeditând tradiționala relație dintre Cain și Abel, conflictul vizează fragilitatea graniței dintre joacă și crimă, provocare și acțiune, în cazul a doi puști de 12 ani. Fiecare traumatizat de alt gen de dramă familială care le-a accelerat precocitatea, maturizarea chiar, dezvăluindu-le cu anticipație caracterul. Contrar aparențelor, blondul cu figură angelică (interpretat de Macaulay Culkin, un actor copil până acum doar ștrengar) se dovedește a fi un spirit malefic. La nașterea fratelui său, frustrat de iubirea exclusivă a părinților, recursele la soluția extremă, suprimându-l. Astfel și-a descoperit de timpuriu ambiții perverse și plăceri sadice, pe care se va bucura că are cui să le etaleze, odată cu apariția vârului de aceeași vârstă (Elijah Wood, un companion pe măsură), pe care se amuză să-l șocheze, să-l enerveze și în cele din urmă să-l terorizeze căci i se pare că descoperă în el un alt rival la afecțiunea ma-

ternă. Venit să-și petreacă vacanța la rude, tatăl său fiind plecat într-o călătorie de afaceri, acest șaten tăcut cu ochi întrebători, căruia tocmai i-a murit mama, se simte abandonat, suferind în ascuns că nu a putut — așa cum îi promisese — să o țină în viață prin forța iubirii pe cea care-i promisese, la rândul ei, că va fi mereu alături de el.

Cu acuratețe este detaliată relația complicată, tot mai tensionată, tot mai periculoasă. Suspensul este creat și prin intermediul peisajului insolit al Noii Anglii, care oferă ambianțe neliniștitoare cinematografiate astfel încât să potenzeze angoasa băiețelului cuminte care are revelația atrocității celuiilalt, dar nu are posibilitatea să o dovedească.

Această ecuație freudiano-hitchcockiană atât de bine pusă „în cadru” eșuează însă în ultima secvență butafoară, la propriu și la figurat, care într-un crescendo patetic își propune să rezolve categoric și definitiv atât problema punitivă a criminalității infantile, cât și dilema tragică a mamei.

Se prejudiciază astfel frumusețea filmului ce tratează cu suplete un fenomen îngrijorător pentru felul în care

maladiile sociale se repercutează și asupra copiilor. Pelicula e simptomatică asupra oscilația cineastului între thriller-ul performant și cel de duzină. Indecizie constantă de altfel și la alt film al său, în pat cu dușmanul.

Irina COROIU

The Good Son ● Producție: *Twentieth Century Fox* 1993 ● Regia: *Joseph Ruben* ● Scenariul: *Ian McEwan* ● Imaginea: *John Lindley* ● Scenografia: *Bill Groom* ● Muzica: *Elmer Bernstein* ● Cu: *Macaulay Culkin, Elijah Wood, Wendy Crewson, David Morse, Daniel Hugh Kenly, Jacqueline Brookes, Quinn Culkin*

În numărul 6/1994, la cronica filmului *Piel*, dracul de la pag. 23 se va citi „sfânt trup și hrană sieși”, și „metoda ramake-ului, a parodiei sau citatului”.

● Macaulay Culkin

Și ei au fost tați solitari

- **CHARLES CHAPLIN** (*Picniul*, 1921, r. C. Chaplin): Charlot înfiază un copilăș abandonat de mama sa și încearcă să-i poarte de grijă.
- **WALLACE BEERY** (*Campionul*, 1931, r. King Vidor): un sportiv decăzut este despărțit împotriva voinței sale de fiul adorat. *Remake* (1979, r. Franco Zeffirelli) cu **JON VOIGHT**
- **SERGHEI BONDARCIUK** (*Soarța unui om*, 1958, r. S. Bondarciuk): un șofer supraviețuitor al Războiului de apărare a patriei adoptă un băiețel rămas și el singur pe lume.
- **GLENN FORD** (*Peți pentru tatăl lui Eddie*, 1963, r. Vincente Minnelli): un văduv căruia băiețelul îi dă sfaturi cum să-și refacă viața. O comedie, ulterior serial tv și remake *Sleepless in Seattle*
- **JEAN LOUIS TRINTIGNANT** (*Un bărbat și o femeie*, 1966, r. Claude Lelouch): un pilot de curse văduv, tatăl unui băiețel, se îndrăgostește de o văduvă cu o fetiță
- **JEAN-PIERRE CASSEL** (*Urslul și păpușa*, 1970, r. Michel Deville): un tată ursuc cu o droaie de copii socialiști este cucerit de o extravagantă blondă întâlnită întâmplător (Brigitte Bardot!)
- **RYAN O'NEAL** (*Luna de hârtie*, 1973, r. Peter Bogdanovich): un escroc al anilor '30 și fetița sa la fel de șmecheră (*Tatum O'Neal* — Oscar la debut) trăiesc o serie de aventuri teribile
- **DUSTIN HOFFMAN** (*Kramer contra Kramer*, 1979, r. Robert Benton): un specialist în publicitate, părăsit de soția care și dorește o carieră ajunge șomer și se zbate să-și păstreze băiețelul de care până atunci nu avusese timp să se ocupe și pe care mama îl revendică prin tribunal.
- **GENE HACKMAN** (*Hoarțogea*, 1984, r. Jerry Schatzberg): hoarțog om de afaceri confruntat cu problemele pe care i le fac cei doi fii ai săi, traumatizați de moartea neașteptată a mamei lor.
- **ANDRE DUSSOLIER, ROLAND GIRAUD** și **MICHEL BOLLJENAH** (*Trei bărbați și un bebeluș*, 1985, r. Coline Serreau): trei înrâși calibhatari se trezesc în situația de a se atasa de un sugar semianabandonat de prietena unuia dintre ei
- **ANTHONY QUAYLE** (*Neînțeleșul*, 1966, r. Luigi Comencini): un consul britanic în Italia încearcă să se ocupe de educația copiilor săi, dar are dificultăți mai ales cu băiatul cel mare, resimțind lipsa afecțiunii materne.
- **MIRCEA DIACONU** (*Întâmplări cu Alexandra*, 1989, r. Cornel Diaconu): un redactor de revistă literară, cam zăpăcit și semianabandonat de soția sa și ea ezaristă, se ocupă de meniaj și de fetița sa (Ana Diaconu)
- **GERARD DEPARDIEU** (*Tatăl meu, acest erou*, 1991, r. Gerard Lauziere): un tată în floarea vârstei petrece o vacanță de vis, departe de o nevastă cicilitană și alături de fiica adolescentă, care pentru a-și epata prietenul îl dă drept amant. Această producție franceză a înregistrat peste ocean un mai mare succes decât remake-ul american cu **NICK NOLTE** (*Voi face orice*, 1993)
- **DAN AYKROYD** (*Primul sărut*, 1991, r. Howard Zieff): un anteprenor de pompe funebre își crește singur fetița năstrucnișă până se îndrăgostește și hotărăște să se recăsătorească.

Clint omul zilei

După cum se vede în posterul nostru, Clint Eastwood arată, chiar și la această vârstă, ca un campion de culturism, un fel de Mr. Mușchi comparabil cu Schwarzenegger sau Stallone. Poate de aceea o sumedenie de critici (mai cu seamă autohtoni) găsesc de bon ton să-și exprime neîncetat rezervele față de filmele în care joacă sau pe care le regizează el, amintindu-și mereu că actorul era protagonistul acelor western-uri

spaghetti făcute de ironicul Sergio Leone, prin anii '60. A-ți exprima disprețul față de un cow-boy al ecranului, chiar dacă Vittorio de Sica îl declară „singurul urmaș demn al lui Gary Cooper” rămâne, încă, pentru mulți comentatori cinematografici, un semn de „nobilețe”. Din fericire numai pentru unii dintre ei. După ce și-a cucerit poziția meritată în primul rând ca actor, după ce a câștigat destui bani ca să-și poată permite să realizeze propriile filme, Clint Eastwood a devenit, în a doua parte a anilor '80, unul dintre cineaștii americani cei mai respectați de critica franceză. Reviste elitiste de cinema precum „Cahiers du cinéma” sau „Positif” îi consacără zeci de pagini, cariera lui este reevaluată cu minuțiozitate și fără prejudecăți de critici dintre cei mai serioși. Parcursul artistic al lui Clint Eastwood este o cursă cu obstacole, pasionant de urmărit.

Un uriaș timid

Singurul eveniment cu adevărat extraordinar din copilăria lui Clint este situat chiar în momentul nașterii, căci băiatul adus pe lume de Ruth Eastwood la 31 mai 1930 în greutate de 4,900 kilograme, a fost trecut în statistici ca cel mai mare nou-născut din California. Abia ieșit din adolescență avea să i se mai întâmple ceva ieșit din comun, un alt semn al destinului. Proaspăt înrolat în armată pentru a fi trimis să lupte în Coreea, el suferă un accident de avion din care scapă ca prin minune, înotând, aparatul căzând în mare. Anchetat în legătură cu catastrofa aviatică, el nu mai este trimis pe front, ci e păstrat ca antrenor de inot al trupelor Marinei. În această postură este remarcat de un producător hollywoodian care îi admira carura athletică și îi promite o convocare pe platouri, pentru probe. Cu o amănare destul de lungă, distribuirea în primul film s-a produs în 1955, ca „frumos în costum de baie”. Insignifianta peliculă se numea **Revanșa creaturii**, dar era totuși un început pentru uriașul timid care cânta foarte bine la pian și adora muzica de jazz.

Prestanța siluetei și duritatea privirii albastre par să-i predestineze rolurile de eroi al vestului sălbatic. După apariția lui din **Cimarron Pass** (1958), pe care Eastwood îl califică drept „cel mai prost western făcut vreodată”, a urmat distribuirea în serialul de televiziune **Rawhide** (1959—1965), adevăratul garant al statutului de vedetă a micului ecran. Pentru a deveni un star și al celui mare, actorul a făcut un ocol prin seria „dolarilor găuriți” a lui Sergio Leone (**Pentru un pumn de dolari** — 1964, **Pentru câțiva dolari în plus** — 1965 și **Cel bun, cel rău și cel urât** — 1967), pelicule a căror calitate vizuală și ironie subtilă le dau dreptul de a fi considerate replici parodice ale unui gen tipic american. Rolul Omului Fără Nume („Man With No Name”) i-a deschis lui Clint Eastwood apetitul de a interpreta în maniera sa personală mitologia westernului și de a se distanța de falsa ipostază eroică, întreprindere dusă la bun sfârșit în pelicula sa premiată cu patru Oscaruri, **Necrușătorul** (1992).

Revenind la cariera lui actoricească, trebuie spus că aceasta a fost consolidată de colaborarea cu regizorul Don Siegel care i-a distribuit în **Coogan's Bluff** (1968), **The Beguiled** (1971) și mai ales în seria **Dirty Harry** inițiată în 1971, al cărui protagonist, un inspector de poliție certat cu disciplina, dovedește înverșunare și duritate în acțiunea de curățare a ticăloșilor de pe străzile din San Francisco. Multă vreme identificat cu acest personaj, Clint Eastwood a fost catalogat ca reacționar și tributar ideologiei „de dreapta”, lucru pe care el îl explică astfel: „În acea

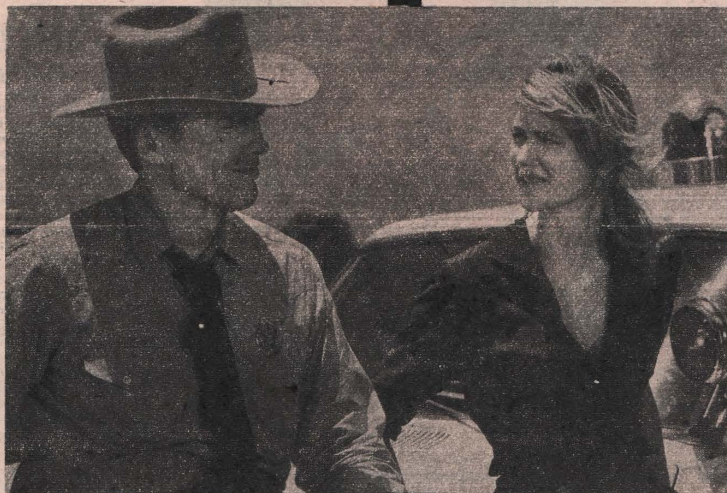
Eastwood

epocă dacă vorbeai despre violența din stradă erai considerat fascist! Acum aceste filme sunt văzute aproape ca niște documentare”.

Recunoaștere totală

Venită destul de târziu, reabilitarea neînțeleșului Clint a fost însoțită de compensații care i-au întrecut toate așteptările. Nu e vorba numai de recunoașterea statutului său social (a fost ales prin vot în anii '80 primarul orașului Carmel) ci mai ales a celui artistic. Pe lângă satisfacția obținerii premiilor Globul de aur și Oscar (pentru **Necrușătorul** — v. nr. 5/93) au contat pentru Clint Eastwood elogiile la adresa operei sale venite din Europa. Peliculele semnate de el au ajuns în prestigioasa competiție de la Cannes (**Bird** în 1988 și **Vânător alb, inimă neagră** în 1990) pentru ca anul acesta să fie numit chiar președintele juriului aceluiași legendar festival.

Multă vreme subestimată ca actor, el este acum pri-

Clint Eastwood și Laura Dern

vit ca inițiatorul unui mod de interpretare modern, întemeiat pe economia de mijloace. Stilul său de joc „minimalist” (cum îl numește criticul american Carrie Rickey) se opunea, în anii '70 școlii Actor's Studio care miza pe demonstrațiile temperamentale și pe așa numitele „motivații psihologice”. Austeritatea lui Eastwood descinde din oroarea lui de grandilocvență și de supradimensionare eroică a personajelor. Acest crez artistic transpare cu limpezime din cele 17 filme semnate de el ca regizor, (primul a fost făcut în 1971— **Un flor în noapte**, ultimul în 1993 — **O lume perfectă**) în care protagoniștii sunt rebeli solitari sau artiști marginalizați.

Aflat acum în cea mai strălucitoare etapă a carierei sale, Clint Eastwood este decise să nu facă nici o concesie comercială și să regizeze „numai acele pelicule care îl motivează profund”. Tot ce s-a scris în acești ultimi ani despre el — și s-a scris enorm — nu poate fi comparat cu elogiul pe care i-l aduce scriitorul american Norman Mailer: „E un artist adevărat... Poți discerne omul din opera lui așa cum îl înțuiești pe Hemingway în „Adio, arme”! Nu mai putem adăuga decât că Cinemateca noastră ar trebui să ni-l restituie pe cineast într-un binemeritat medalion.

Dana DUMA

O LUME Clasicism temperat

PERFECTĂ

Asta-i America! Te scoli dimineața să pregătești o omletă pentru copii și până când ei să se așeze la masă, te pomeniești sub amenințarea unui pistol, de punctul de a fi violată, apărată de un vecin inimos, dar prea vârstnic ca să nu-i tremure mâna pe flintă și până te dezmeticești — omleta mai e caldă — asiguri neputincioasă răpirea băiețelului tău de șapte ani! Mama — personajul principal în această secvență — părăsește zona de interes urmând să revină doar la final pentru o îmbrățișare maternă. Filmul însă — după acest preambul în forță — trece în registrul unui „road-movie” pe parcursul căruia obișnuitul joc de-a hoții și vardiștii e potențat de o relație ofertantă: cea dintre un gangster nostalgic (Kevin Costner pentru prima dată într-un rol fundamental malefic, dar oarecum indusit) și un băiețel frustrat. O dublă trimitere la alter-ego. Criminalul a fost și el odinioară un copil fără tată; băiețelul, lipsit deasemenea de un cadru familial normal, ar putea aluneca și el, din întâmplare, pe o cale greșită...

Clint Eastwood, regizor și interpret, favorizează constant partiturile moralizatoare. Asumându-și rolul de polițist eficient, dar și apt să sesizeze meandrele unui suflet delincent, el pare dispus să accepte diversitatea lumii. Personajul său se prezintă ca un bărbat al acțiunii imediate, orientat însă spre virtuțile justițiar ale trecutului. Ambiguitatea se lasă citită și în proiectarea acestui gangster story texan pe un peisaj de western bucolic. Un echivoc care eșuează finalmente în monotonie deși fiecare secvență în sine este impecabil realizată.

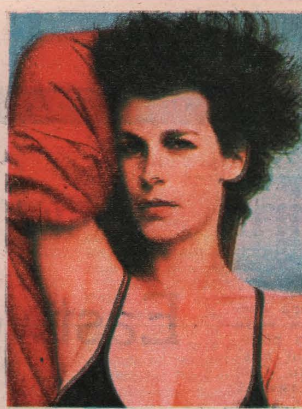
Recenta premieră relevă și ambivalența autorului. Autor de o rigoare în spiritul clasicismului cinematografic când filmează, Eastwood a fost capabil, în calitate de președinte al juriului de la Cannes '94, să împună ca Palme d'or să revină tânărului cineast Quentin Tarantino aflat în fruntea avangardei independenților americani. Așa-i Clint Eastwood!

Adina DARIAN

A Perfect World • Producție: Warner Bros, MALPASO, SUA 1993; Regia: Clint Eastwood • Scenariu: John Lee Hancock • Imaginea: Jack N. Green • Muzica: Lennie Niehaus • Cu: Kevin Costner, Clint Eastwood, Laura Dern

● Tony și Jamie Lee Curtis

CURTIS

Tată, Tony Curtis, era unul dintre junii primii ai Hollywoodului în anii '50 (vezi Trapez — 1956), dar și un actor cu certă vocație comică (vezi savuroasa paritură în travesti din *Unora le place Jazz-ul* — 1959). Mama, Janet Leigh, a iluminat cu frumusețea ei tenebroasa peliculă hitchcockiană *Psycho*. Fica lor, Jamie Lee Curtis este la această oră una dintre actrițele cele mai distribuite de la Hollywood. Fără să aibă un fizic perfect, ea s-a impus datorită talentului puternic și zâmbetului de cuceritoare franchise. Ați putut admira aceste calități ale ei în recent difuzatele filme *Primul sărut* și *Mereu tânăr*. Sora ei mai mică, Kelly, a cochetat și ea cu ecranul, apărând alături de Jamie în pelicula *Un fotoliu pentru doi*. De semnalat că și Jamie Lee a avut de luptat cu o moștenire paternă negativă, dependența de droguri, de care a reușit să scape devenind soție și mamă-model.

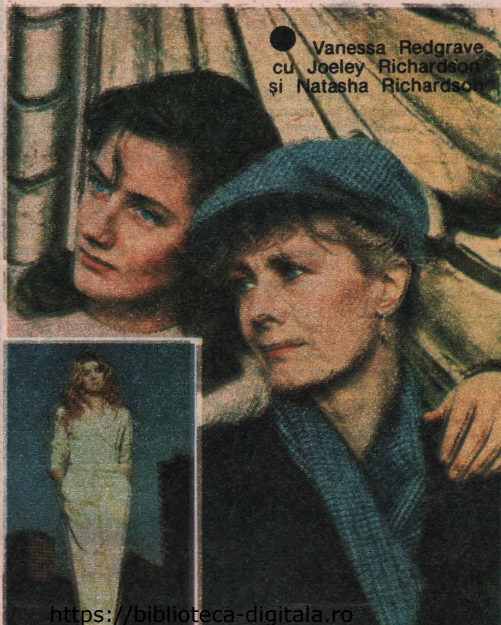

● Ingrid Bergman și Isabella Rossellini

REDGRAVE — RICHARDSON

Sir Michael Redgrave, fost societar al celebrei Royal Shakespeare Company, celebru actor britanic de teatru, dar și de cinema (l-am văzut în *Femeia dispărută* — 1938 al lui Hitchcock și *Mesagerul* — 1971 lui Losey) a fost într-un moment al carierei sale umbrat de notorietatea fiicei sale Vanessa Redgrave. Numele ei este asociat cu filme intrate în istoria cinematografului precum *Blow up* (1968) de Michelangelo Antonioni, *Diavolii* (1971) de Ken Russell, *Bostonienii* (1984) de James Ivory și multe altele. Din căsătoria Vanesei cu regizorul Tony Richardson, unul dintre corifeii Free-cinema-ului (*Privește înapoi cu mânie*, 1955, *Gustul mierii* — 1961) s-a născut Natasha Richardson, devenită în anii '90 vedetă internațională. Dacă prima oferă cinematografică interesantă i-a fost făcută de un regizor care a lucrat cu mama ei, Ken Russell (în *Gotic* — 1982), ea s-a impus datorită colaborării cu regizorul Paul Schrader la *Patty Hearst* (1988) unde interpretează rolul fiicei delincvente a magnatului presei William Randolph Hearst.

Carierea Natasei Richardson se află acum în plină ascensiune, nu de mult ă terminat filmările la *Widow's Peak* de John Irvin alături de Joan Plowright și Mia Farrow. Succesul ei a încurajat o altă urmașă a dinastiei, Joeley, să-și încerce norocul ca actriță.

● Vanessa Redgrave cu Joeley Richardson și Natasha Richardson

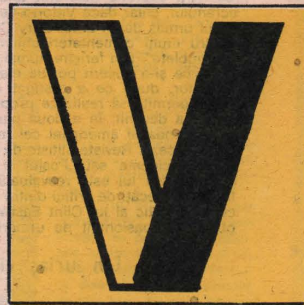
● Lloyd Bridges

Specializat în westernuri și în filme de acțiune (*La amiază* — 1952, *Ocolul lumii pe sub apă* — 1966), Lloyd Bridges a devenit la bătrânețe interpretul unor savuroase roluri de comedie, așa ca cel al generalului senil și aiurit din *Formidabilul 2* (1992). Dintre cei doi fii ai săi, Beau și Jeff, ultimul a făcut o carieră cinematografică mai spectaculoasă în pelicule semnate de Peter Bogdanovich (*Ultimul spectacol de cinema* — 1971), John Huston (*Fat City* — 1972), Coppola (*Tucker* — 1988) sau Terry Gilliam (*Regele pescar* — 1991). Cei doi frați au jucat împreună în filmul *Susie și băieții Baker* (1989) de Steve Kloves alături de Michelle Pfeiffer.

BRIDGES

BERGMAN ROSSELLINI

Mamă și fiică, Ingrid Bergman și Isabella Rossellini s-au aflat față în față în pelicula lui Vincente Minnelli *Nina* (1976). Era unul dintre ultimele filme ale inegalabilei vedete de origine suedeză care a cucerit Hollywoodul în anii '40 și primul din cariera Isabellei, născută din căsătoria cu celebrul regizor italian Roberto Rossellini. Acest rol n-o decise încă pe urmașa legendarului cuplu să devină actriță, dar distribuirea de către Paolo și Vittorio Taviani în *Pajiștea* (1979), un omagiu dedicat operei neo-realiste a tatălui ei, a făcut-o să îmbrățișeze definitiv meseria de actriță. Asemănarea izbitoră cu mama ei n-a determinat-o să abordeze partituri de tipul agreat de aceasta ci, dimpotrivă, să încerce roluri de compozite, așa ca aceea din filmele lui David Lynch *Cătușă albăstră* (1986) și *Suflet sălbatic* (1990). Isabella Rossellini nu este numai un star internațional, ci și unul dintre manechinele favorite ale firmei „Lancôme”.

COPPOLA

● Francis Ford Coppola, Sofia Coppola

Jeff și Beau Bridges

Nicolas Cage

Klaus și Nastassja Kinski

KINSKI

Chipul său ciudat, cu ochi imenși și obraji supti, l-a destinat pe actorul de origine germană Klaus Kinski unor roluri de asasini, nevrozați, sadici sau vampiri. Cariera lui internațională s-a clădit însă foarte solid pe această tipologie, din care numai un regizor de talia lui Werner Herzog l-a scos, distribuindu-l în importante filme germane ca *Aguirre, mânia lui Dumnezeu* (1972), *Woyzeck* (1973) sau *Fitzcarraldo* (1987). Tot Herzog avea să marcheze și cariera cinematografică a fiicei lui Klaus Kinski, Nastassja, lansată de el, la numai 15 ani, în pelicula *Mișcare falsă* (1975).

Frumusețea ei serafică și senzuală o vor impune în producții de notorietate internațională ca *Tess* (1979) de Roman Polanski, *lubirile Mariei* (1981) de Andrei Koncalovski sau *Paris Texas* (1985) de Wim Wenders. Celebritatea tinerei actrițe Nastassja Kinski a depășit-o deja pe cea a tatălui ei, dar riscă să se întemeieze, în ultimul timp, mai ales pe comentariile presei de scandal privind tumultuoasa ei viață sentimentală.

o instituție dinastică e detariatul

V. I.P. al noului Hollywood, Francis Ford Coppola, care are un simț al familiei în cea mai pură tradiție italiană n-a ezitat să tragă după sine o parte a clanului pe drumul celebrității. Cea care a profitat din plin de elanurile generoase ale tatălui a fost Sofia Coppola, ajunsă într-un rol principal din distribuția părții a treia a *Nașului* (1990) din întâmplare. Cum Winona Ryder a părăsit pe neșteptate platoul când filmările începuseră, regizorul a înlocuit-o pe temperamentala actriță (cu care avea să colaboreze din nou, peste trei ani, la *Dracula*) cu propria lui fiică. El nu s-a arătat prea afectat că majoritatea comentatorilor filmului au găsit-o pe Sofia inexpressivă și diletantă. Ceva mai norocos decât ea pare a fi însă nepotul regizorului, Nicolas, care, pentru a nu fi acuzat de ascensiune înlesnită de protecția unchiului său, și-a ales ca nume de afiș Cage. Deci, după rolul mic în filmul lui Coppola *Cotton Club* (1986), un altul principal în *Peggy Sue se mărită* (1988) semnat de același cineast, Nicolas Cage a devenit cu adevărat celebru după ce l-a jucat pe aventurosul Sailor din *Suflet sălbatic* (1990) de David Lynch. În fine, un demn succesor al clanului din care mai face parte compozitorul Carmine Coppola.

DOUGLAS

Succesiunea generațiilor din clanul Douglas demonstrează cât de grea este competiția cu gloria tatălui, cu fama unui star de talia lui Kirk, supervedeta unor filme de mare spectacol în anii '50-'60 (*Ulise* — 1955, *20 000 de leghe sub mări* — 1955, *Spartacus* — 1961, *Eroii de la Telemark* — 1966 etc), încă în plină glorie în zilele noastre (*Greedy* — 1993). Asemănarea, dar și comparația cu atleticu-i părinte a fost multă vreme în defavoarea lui Michael Douglas, care s-a afirmat mai întâi ca vedetă de televiziune în cele peste o sută de episoade ale serialului *Străzile din San Francisco*. El a obținut însă primul succes de marcă al carierei cinematografice ca producător, actul său de curaj de a finanța *Zbor deasupra unui cuib de cuci* (1975) de Milos Forman (un Oscar pentru cel mai bun film) fiind unanim apreciat. A devenit credibil și ca actor numai în anii '80 (*Idilă pentru o piatră prețioasă* — 1985, *Atracție fatală* — 1987, *Ploaia neagră* — 1989). Oscarul pentru interpretare acordat pentru rolul din *Wall Street* (1987) de Martin Scorsese îl consacra definitiv ca vedetă, statut confirmat de distribuția lui în thrillerul erotic *Instinct primar* (1991). Dintre frații lui, Eric încearcă să facă o carieră de actor, dar rolul jucat într-un film de aventuri de mâna a doua, *Un commando în deșert* (1993) nu ne-a convins că ar avea șansa să devină un star.

Grupaj realizat de Dana DUMA

Kirk Douglas și fiii: Eric, Michael (jos), Peter (sus) și...
<https://www.elpeter.com>

FILMFAK

▶ Așa cum Ingrid Bergman, dorindu-și teribil să lucreze cu Roberto Rossellini, i-a trimis acestuia o scrisoare în care îi scria: „Nu știu decât două cuvinte în italiană: ti amo” — și știu ce a urmat, tinerele staruri feminine de astăzi apelează la aceleași metode. ● Isabelle Huppert — câștigătoare pe toată lumea — încă înainte de numirea ei în fruntea Comisiei de avans asupra rețetelor (vezi nr. 6) i-a trimis regizorului american independent Hal Hartley o scrisoare „intelectuală” după cum mărturisește însuși realizatorul, declarându-i că ar da orice ca să joace într-un film al său. Rezultat: în *Amateur* — prezentat în Chenizina realizatorilor la Cannes, actrița franceză interpretează rolul unei călugărițe autoare de povestiri pornografice. La rândul ei, Sophie Marceau după succesul cu *Filica lui d'Artagnan*, i-a luat la sigur (tot într-o scrisoare) pe Mel Gibson care se pregătește să regizeze și să interpreteze *Brave Heart*. Sophie a obținut rapid rolul principal feminin. ● Regina Margot, alias Isabelle Adjani, în trecere prin New York, mai expediativă, a pus mâna pe telefon și i-a sunat pe Brian De Palma. Convorbirea s-a terminat cu o promisiune, deocamdată verbală, ca Adjani să fie partenera lui Tom Cruise în *Misune imposibilă*, film aflat în fază de prospecție.

▶ În august, Ron Howard începe filmările la *Lost Moon*, inspirat din cartea astronautului James Lovell. În rolul principal: Tom Hanks.

▶ Partenera lui Hanks din *Noapți albe în Seattle*, Meg Ryan, „specialista de necontestat a rolurilor romantice” are deja pe agenda de lucru șapte filme. Două dintre ele sunt: *I.O.*, — regia Fred Schepisi. Partener: Tim Robbins. Ryan va fi nepoata lui Einstein (Walther Matthau) îndrăgostită lălea de un tânăr incurcă-lume; *Restoration* — r. Michel Hoffman. Partener: Robert Downey Jr. Subiect: un chirurg bine cotate părește tot și pleacă în Africa pentru a trata victimele unei epidemii de ciumă.

▶ După trei ani de „gestație”, John Cleese a terminat scenariul la *Death Fish*, un film pe linia *Un pește numit Wanda*. Interpreți — tot Jamie Lee Curtis, Kevin Kline și Michael Palin.

▶ Geena Davis și Renny Harlin sunt producătorii comediei *Speechless*. Regia: Ron Underwood. Interpreți: Michael Keaton și, bineînțeles, Geena Davis.

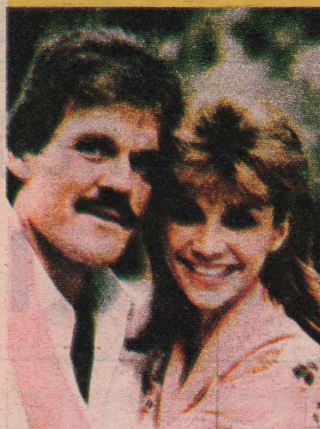
▶ Moda ucigașilor psihopate face în continuare ravagii. Maestrul David Cronenberg a acceptat să realizeze adaptarea romanului lui Bret Easton Ellis, *American Psycho*.

▶ Martin Scorsese începe filmările, în această lună, la *Casino* — cu Robert De Niro și Joe Pesci.

▶ Richard Harris va fi un infirm bogat și pervers în *Sulte 16*. Regia: Dominique Derudder. Parteneri: Geraldine Pailhas și Antoine Kamerling.

● Un temporar bun rămas familiei Ewing din Dallas. (J.R., Kristin, Sue Ellen, Cliff Barnes, Afton Cooper, Mark Graison, Pamela, Bobby, Jenna)

Bazarul inimilor Sta-ti-ma-te

● Ca să câștige un ban în plus, Virginia Guynes (49 de ani) mama lui Demi Moore, a pozat goală pentru publicatia americană „High Society”. Doamna Guynes nu este chiar săracă lipită, ea fiind proprietara unui *butic* din Las Vegas. Dar nu scrică nicodată un ban în plus. Și ce poate face fiica, poate face și mama (vezi coperta revistei „Spy” înfățișând-o pe Demi goală pușcă și însărcinată).

● Timp de 13 ani ea a fost pentru milioane de telespectatori — micuța Lucy Ewing-Cooper din Dallas. La 35 de ani, actrița Charlene Tilton are o groază de probleme. Și-a cheltuit cea mai mare parte din avere pentru a plăti tratamentul mamei sale, bolnavă de cancer. Nereușind să-și achite datoriile a fost obligată să părăsească superba reședință de la Tarzana (Los Angeles) și să se mute cu fiica ei, Cherish (11 ani) într-un apartament mult mai modest. Pe lângă toate acestea se află în plin divorț (al doilea) de muzicianul Dornick Allen. Primul soț (tatăl

lui Cherish) a fost cântărețul de muzică country Johnny Cash care — flancat de doi avocați buni cunosători ai chitibușărilor contabile — i-a smuls sărmanei Charlene, acum șapte ani, jumătate din avere. Dar, ca în mult îndrăgitul serial, actrița nu se lasă doborâtă. Și bine face.

● Marlee Matlin a găsit în sfârșit fericea în brațele unui actor semi-anonim, Kevin Gandask, după ce a cunoscut două idile furtivoase cu William Hurt (partenerul ei din *Copiii unui Dumnezeu minor*) și cu actorul de televiziune Richard Dean Anderson.

● Ray Liotta a părăsit-o (din nou) pe Cher pentru Michelle Grace (manechin) și fostă soție a unui jucător de baseball. Cher s-a conșolat repede, anunțându-și mariajul cu Brent Bolthouse — 24 de ani — proprietarul unui bar de noapte.

● Jennifer O'Neil s-a căsătorit pentru a șaptea oară. Fericitul este Neil Boyn, un actor puțin cunoscut, mai tânăr cu 10 ani decât ea. La 48 de

ani, actrița are toate șansele să depășească recordul unor Elizabeth Taylor, Zsa-Zsa Gabor și Gloria Lasso.

● Sunt fericiți pentru că, în sfârșit, Tom este și el fericit”, a declarat Jane Fonda când a aflat că fostul ei soț, Tom Hayden, ex-senator, s-a căsătorit cu Barbara Williams, actrița canadiană.

● Gary Oldman, după despărțirea de Uma Thurman, este și el fericit alături de Julie Delpy, eroina lui Kieslowski în *Alte*. După cum se vede mai toată lumea e fericită la Hollywood. Și noi, pentru ei.

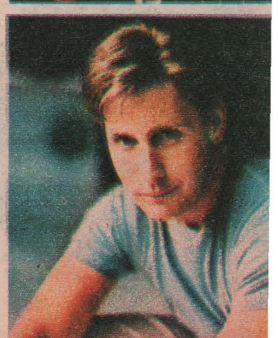
Pe ici pe colo se mai ivește câte un nefericit: Emilio Estevez plânge și suspină după Paula Abdul care l-a părăsit fără nici o șansă de împăcare; Julia Roberts l-a amenințat cu divorțul pe soțul revoltat Lyle Lovett, — ea considerând că nu e mare lucru că a fost văzută într-o discotecă îmbrățișată strâns cu Ethan Hawke și acuzându-l pe Lovett că este demodat. Sărmanii soți de modă veche!

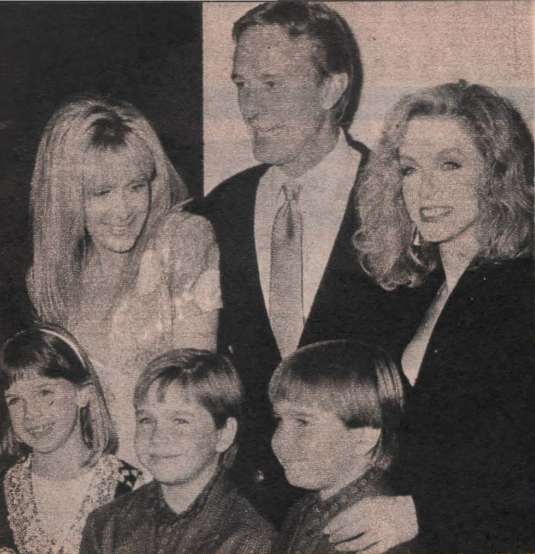
Pagini realizate de Doina STĂNESCU

● Cher la un pas de mărițiș și-a ales deja fotografur: Herb Ritts (foarte cunoscut pentru instantaneele luate celebrităților Hollywoodului)

● Julia Roberts și Lyle Lovett au pus punct unei căsătorii care a durat ceva mai mult decât o vară
● Nici cuplul Paula Abdul — Emilio Estevez nu o ducă mai bine.
● Fratele mai mic al lui Charlie Sheen n-a putut renunța la plăcerile burlăciei

De curând s-a încheiat serialul *California* — fratele mai mic al *Dallas*-ului, personaje principale fiind Gary și Val Ewing. Alături de ei, Donna Mills, pe care ați văzut-o în *Amințe-te!* (tv)

▶ CU UȘILE ÎNCHISE

Doar producătorul Jerry Weintraub, regizorul Luis Llosa și cinci tehnicieni au avut privilegiul să asiste la turnarea unei scene de dragoste (sub duș) având drept protagoniști pe Sharon Stone și Sylvester Stallone pentru filmul *The Specialists*. Cel mai tare au regretat bineînțeles fotoreporterii care au pierdut astfel un subiect „gras”.

▶ CAMPARI ȘI WOODY ALLEN

Deseori regizori reputați (Fellini, Lynch, Scorsese...) și-au completat veniturile, dar s-au și destins realizând filme publicitare. O asemenea experiență nu-i putea scăpa lui Woody Allen. Contactat de o firmă de băuturi, el le-a prezentat următorul proiect: O mână de bărbat ține un pahar conținând respectiva băutură. Camera de filmat se îndepărtează și se poate vedea o femeie, apoi două, apoi mai multe, toate îmbrăcate extrem de sumar. Din ambianță se înțelege că este vorba de un bordel. Bărbatul se ridică, sărută... un umeraș și-l ia cu el într-o altă cameră. Ușa se închide în timp ce o voce lugubră spune cu accent italian: „Campari este un vis!” Comanditarii au fost într-atât de șocați încât au șters-o englezește. Regizorul a comentat americaneste: „O.K. Nu-am simțit umorului”.

▶ ÎNTREBĂRI FĂRĂ RĂSPUNSURI

După interviul (vizionat de 90 milioane de americani) luat de Oprah Winfrey, — una din prezentatoarele show-ului de deschidere a Cupei Mondiale — lui Michael Jackson, niște ziaristi mai puțin celebri au întocmit o listă conținând câteva întrebări pe care le-ar fi pus ei megastarului aflat din nou în dificultate (pe lângă acuzația de pedofilie, o jună californiană l-a dat în judecată pentru stabilirea paternității copilului ei de 2 ani).

Iată întrebările: „A apelat vreodată la serviciile unui psihanalist? Ce înseamnă literele CTE de pe epoleții costumului său de scenă? Dacă se declară mândru că e negru și că albeața pielii sale se datorează unei maladii genetice, de ce utilizează fard deschis pentru a-și masca semnele bolii? La ce servesc bucățelele de leucoplast din jurul degetelor? De ce nu și-a pus leucoplast pe toate degetele? Se rade vreodată?” Ziaristi respectivi au omis o întrebare foarte importantă: „Ce număr poartă la pantofii?”

▶ CIFRA LUNII

Văduva lui Fred Astaire (decedat în iunie 1987) a obținut — prin hotărâre judecătorească — să primească pentru orice imagine în mișcare a celebrului ei soț, difuzată de televiziune, suma de 15 000 dolari pe minut.

la cererea dv.

3

adrese

Michele Placido
Studio Antonangeli, Via Lutezia 5
Roma 00198 Italia

Jane Seymour
London Management 235—241
Regent Street London
W1R 7AG England

Bruce Payne
Duncan Heath Associates
162 Wardour Street
London W1V 3AT England

NOTA RED. Nu răspundem pentru o eventuală schimbare a adreselor.

▶ CERERI ȘI OFERTE

• Ceea ce a rămas dintr-un trabuc fumat de Orson Welles la 6 iunie 1972 fix (din păcate nu se știe ora) a fost vândut la licitație pentru suma de 752 dolari. Cumpărătorul a dorit să rămână anonim, dar — a precizat prin reprezentantul său — că nu este fumător.

• Un ziarist de la revista „Empire” dându-se drept fan al unora dintre cele mai cunoscute vedete hollywoodiene, le-a trimis acestora câte o scrisoare în care solicita un autograf. Misiva era însoțită de un cec de 10 lire (sterline) reprezentând „deranjul” starului pentru a-și pune augusta semnătură. Răspunsurile au fost surprinzătoare. Au trimis câte o fotografie cu autograful original plus cecul returnat: Robert De Niro, Bruce Willis, Robin Williams, Robert Redford, Barbra Streisand. Același lucru l-au făcut Kevin Costner și Arnold Schwarzenegger, dar autograful era doar o banală stampilă. În schimb Warren Beatty, Michael Douglas, Tom Cruise, Julia Roberts, Winona Ryder, Demi Moore nu au răspuns nici după șapte luni. (Nu-i nimic noi tot îi iubim). Singurul actor care a încasat cecul a fost Patrick Swayze, dar l-a donat imediat unei asociații de binefacere. Uf, am răsuflat ușurați!

▶ KITSCH... DE CALITATE

Despre regizorul John Waters (al cărui film *Serial Mom* a încheiat Festivalul de la Cannes — v. nr. 6) s-a spus că a ridicat prostul gust la rang de artă, el însuși mărturisind: „Prostul gust poate fi creativ, apelând în același timp la un simț al umorului cu totul special”. Iată câteva din definițiile pe care autorul lui *Cry Baby* le dă unor cuvinte-cheie care „mi-au punctat universul”: **CATHOLIC HIGH SCHOOL:** „Acolo mi-am terminat studiile. Spălarea creierului, călugărițe sadice și bărbați în robe care

ne bateau. Era ceva asemănător cu ceea ce pătea Anne Parillaud în *Nikita*. O tortură! Mă răzbuin și eu, acum, cum pot, dându-le personajelor mele numele foștilor mei profesori”. **HOLLYWOOD:** „Îl iubesc enorm. Sunt cu totul al lui pentru că nicăieri ca aici prostul gust nu a adus atâția bani”. **MUSTAȚA:** „Mi-am lăsat-o prin anii '70 în onoarea lui Little Richard și nu îndrănesc să o tai. Uneori o mai rețușez cu dermatograful. Sau poate o să mi-o tatuez. Dacă va albi o să mi-o vopșesc albastră sau verde”. **OBIECT:** „Printre obiectele mele preferate face parte «Urge to Kill» (Pofta de a ucide) o carte pe care — vă jur — dacă o veți ține în mână, vecinul dumneavoastră din avion nu va mai îndrăzni să vă plictisească sporovăind verzi și uscate”.

▶ MADONNA VERSUS WHITNEY H.

După războiul dus de Madonna împotriva lui Sharon Stone (încheiat printr-un armistițiu à la Hollywood, adică cele două rivale au pus în comun ceva bani întru deschiderea unui „sexy night club”, în care bărbații vor face strip-tease iar doamnelor vor privi), „the bad girl” și-a îndreptat tirul asupra lui Whitney Houston. „Tipa asta n-are stop de talent. A devenit un star numai datorită lui Kevin Costner. Singurele sunete acceptabile emise de ea sunt „I Always Love you-ou-ou” și asta doar dacă stai bine cu auzul”. Fragila Whitney care nu este nici pe departe o ființă blândă, i-a răspuns cu aceeași monedă: „O detest. Este o nulitate. Singurul punct forte este dezbrăcatul și nici nu are ce arăta. O creație a body-building-ului și atât. Dacă i-aș prinde pe copiii mei că s-au dus la concertele ei sau că-i văd filmele, l-aș snopi în bătaie”. Din fericire „copiii” — care în fapt este unul singur (fetița Bobbie) vor mai aștepta sfânta bătaie, până vor împlini vârsta recomandată pentru filmele Madonnei.

▶ Spicuri din jurnalul de lucru

al lui Cindy Crawford: „5 dim. — trezirea; 6,30—9 dim. — mic dejun, machiaj, coafat; 10—17 — sesiune de fotografii pentru firma Revlon; 9,30 — Zbor de la New York la Los Angeles; 23,00 — ajuns acasă, îndepărtat machiajul, spus „noapte bună” soțului (Richard Gere) și direct la culcare” A doua zi o ia de la capăt, cam în același fel. Aviz amatoarelor!

Și ei au fost handicapați-protagoniști

● **MICHELLE MORGAN** (*Simfonia pastorală* Franța, 1946, r. Jean Delannoy): o tânără oarbă trezește afecțiunea și apoi dragostea unui preot.

● **JANE WYMAN** (*Johnny Belinda* SUA, 1948, r. Jean Negulesco) o fată de la țară surdo-mută înfruntă adversitățile comunității în care trăiește (Oscar pentru o performanță care sparge tiparele melo).

● **LAURENCE OLIVIER** (*Carrie* SUA, 1952, r. William Wyler): un bărbat nefericit în căsnicie și orb se îndrăgostește de o fată de la țară ajunsă în Chicago.

● **MANDY MILLER** (*Mandy* Anglia, 1953, r. Alexander Mackendrick): o fetiță surdă își pune mama în încurcătură — să o trimită la o școală specială sau să o țină acasă.

● **AUDREY HEPBURN** (*Așteaptă până se întunecă* SUA, 1957, r. Terence Young): o soție oarbă singură în casă e hărțuită de un psihopat care vrea să-i ia o păpușă în care se presupune că e ascunsă heroină.

● **VITTORIO GASSMAN** (*Parfum de femeie* Italia, 1974, r. Dino Risi): un căpităn orb călătorește prin Italia însoțit de un tânăr ghid într-o iluzorie aventură cu femei fatale. Remake american (1992, r. Martin Brest) cu AL PACINO.

● **DUSTIN HOFFMAN** (*Rain Man* SUA, 1987, r. Barry Levinson): un frate mai mare autist, luat de la sanatoriu, petrece un week-end agitat în compania mezinului.

● **MARLEE MATLIN** (*Copiii unui Dumnezeu minor* SUA, 1987, r. Randa Haines): o tânără surdă, simplă femeie de serviciu la o școală specială, trezește interesul profesorului nou venit; (*Walker* SUA, 1988, r. Alex Cox): o soție care, fără să poată vorbi, încearcă să ia parte la o dramă politică în Nicaragua anulului 1855; (*Punte către liniște* SUA, 1989, r. Karen Arthur): o femeie surdo-mută suferă o serioasă depresiune după moartea soțului ei și încearcă să-și scape fiica de sub tutela mamei care n-a înțeles-o niciodată.

● **HOLLY HUNTER** (*Pianul* Australia, 1992, r. Jane Campion): o femeie de mare finețe spirituală, mută din copilărie, trăiește surprinzător o aventură pasională.

● **CHIARA CASELLI** (*Unde ești? Sunt aici!* Italia, 1993, r. Liliana Cavani): în universul surdo-muților; o istorie menită să trezească sentimente umanitare unei societăți concentrate doar asupra interesului imediat.

Marlee Matlin

LINIȘTEA CARE UCIDE

Policier pe murește

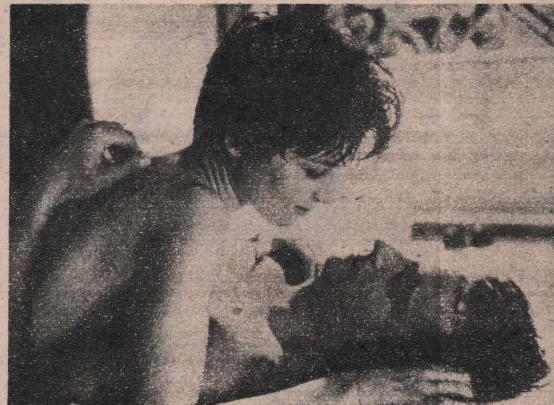
Personalitatea artistică a protagonistului a constituit deoptrivă pretextul și stimulul scenariului, despre care s-a spus că amintește de un renumit thriller „de cameră” *Wait Until Dark/Așteaptă până se întunecă*, cu Audrey Hepburn în ipostaza unei tinere oarbe. Marlee Matlin, surdo-mută din naștere, și-a transformat infirmitatea în atuu actoricesc după ce a fost distribuită în *Children of a Lesser God/Copiii unui Dumnezeu minor*, un prim rol al unei ne-profesioniste răsplătit cu un Oscar. Acum, având experiența câtorva filme, ea a contribuit la articularea inteligentă a unei povesti spectaculoase. Soluțiile facile sunt evitate speculându-se condiția dată a unei ființe lipsite de auz: echilibrul fragil este brusc perturbat de intruziunea violentei. A violenței la puterea a doua pentru că nu este vorba doar de un agresor, ci și de reprezentanții corupți ai ordinii publice.

Se știe, o infirmitate stimulează acuitatea celorlalte simțuri. Prim planul este astfel rezervat sensibilității, vitalității și capacității eroinei de a-și domina complexul. De unde și poezia filmului și, mai ales, nota sa stenică.

Regizorul Robert Greenwald care a realizat drame psihologice de diverse faturi (dintre producțiile sale de televiziune, TVR a difuzat pe cea mai bună, *The Burning Bed/Patul în flăcări*, cu Farrah Fawcett) a pornit la realizarea acestui film înarmat cu un bagaj de repere psihanalitice: „Cele mai bune thriller-uri acționează la nivelul a ceea ce Jung numea „inconștientul colectiv”, făcând apel la angosta universale comune oricărui muritor”.

Irina COROIU

Hear No Evil ● Producție: Great Movie Ventures, Inc. 1993 ● Regia: Robert Greenwald ● Scenariul: R.M. Badat și Kathleen Rowell ● Muzica: Graeme Revell ● Imagine: Robert Shaw ● Cu: Marlee Matlin, D.B. Sweeney, Martin Sheen, John C. McGinley

Bridget Fonda și Steven Weber

ANUNȚ

*Film pretențios
caută identitate*

PERICULOS

Aparent fragilă și inocentă, o tânără care se prezintă pentru a împărți un apartament cu o altă tânără în urma unui anunț din ziar se va dovedi a fi o periculoasă psihopată. Dar

lumea e plină de psihopați. E o concluzie la care ajungi inevitabil văzând multe din filmele ultimilor ani, americane sau europene, cu sau fără succes de pu-

LA RĂSCRUCE,

ÎNTRU

*Ecran gol,
Sharon îmbrăcată*

DRAGOSTE

ȘI MOARTE

D

acă am găsi măcar o fărâmă de umor în film, am putea considera *La răscruce între dragoste și moarte* o voită colecție de erori și clișee adunate din tot ceea ce s-a produs mai rău în aproape o sută de ani de cinema. Dar nu, umorul și detașarea lipsesc cu desăvârșire. În această pretențioasă și plină de prețiozitate melodramă totul se ia în serios. Prea în serios. Sentimentele sunt puternice și false, dorința de a nu jigni nici o categorie de spectatori e atât de evidentă încât până la urmă te simți jignit de prea multa curtozie cu care realizatorii încearcă să te vâre într-o oală comună, la-tă-ne în fața transunerii pe marele ecran a celor mai proaste rețete de „soap-operas”. Eroii duc o viață lipsită de griji materiale, trăiesc în vile luxoase, se îmbracă în toalete superelegante, conduc mașini de vis, dar suferă. Suferă și se frământă. Suferă în flash-back-uri care se aglomerează și se înlanțuie într-un mod neîndemânat. Așa albă care leagă episoadele între ele sare în ochi.

Prin fața ochilor defilează permanent peisaje, obiecte, intenționate de un decorativism căutat. Cu toată această aglomerație de semne vizuale, regizorul reușește performanța de a ne prezenta un

ecran gol. Gol de orice semnificație. A privi filmul lui Mark Rydell este echivalent cu a privi în gol. În acest vid evoluează Sharon Stone, Lolita Davidovich și Richard Gere, niște biete marionete mănuite de un păpușar neprinceput. Singurul interes în această privință ar fi un contre-emploi pentru Sharon Stone, care apare aici îmbrăcată din cap până în picioare și, supralicând, interpretează neconvingător rolul unei femei frigide pe care soțul o înșală.

Timpul trece greu privind această convențională poveste. Trece marcat de planurile cu o sofisticată pendulă care probabil că a fost gândită de regizor ca un simbol al destinului. Poetica obiectului trebuie însă căutată în alte filme. Dacă nu am fi știut că ne aflăm în fața unui remake al deja clasicii *Lucrurile vieții*, de semnat de Claude Sautet în

Intersection ● Producție: SUA, Paramount, 1993 ● Regia: Mark Rydell ● Scenariul: David Rayfield și Marshall Brickman ● Imagine: Vilmos Zsigmond ● Cu: Richard Gere, Sharon Stone, Lolita Davidovich, Martin Landau

blic. Proporția îngrijorătoare a personajelor cu tulburări mai grave sau mai ușoare de comportament care apar în aceste filme ne face să ne uităm cu teamă în jurul nostru atunci când ieșim din sala de cinematograf. Pentru că nu se știe niciodată de unde răsar maniacii care ne poate transforma viața într-un cosmar.

Filmul lui Barbet Schroeder încearcă și el să se înscrie în această linie, care s-ar putea defini astfel: „Dacă nu avem perversiuni, măcar puțină perversitate!” Numai că regizorul nu știe că perversitatea nu poate fi imitată. Acumulând prea multe clișee, încercând să sugereze un rafinament în răutate care îi este străin, filmul își pierde după prima jumătate de oră — promițătoare! — identitatea. Spectatorul cu umor nu va mai fi interesat de criza eroinei, de crimele ce se țin lanț, de transferul de personalitate care se operează pe ecran, ci va urmări modul în care filmul încearcă să-și găsească propria identitate. Dar când totul se întâmplă cu un minut prea devreme sau prea târziu, când psihologia este rudimentară, când personajele cad în caricatură, îți mai rămâne doar speranța că e vorba de o subtilă parodie. Dacă asta s-a dorit, atunci nici măcar parodia nu și-a găsit tonul, deci identitatea filmului rămâne incertă.

Rolland MAN

Single White Female • Producție: S.U.A., 1992, Columbia Tri-Star • Regia: Barbet Schroeder • Scenariul: Don Roos, după romanul lui John Lutz • Imaginea: Luciano Tovoli • Cu: Bridget Fonda, Jennifer Jason Leigh, Steven Weber, Peter Friedman

CU VĂRUL VINNY

Pe cine nu te poți supăra

NU-I DE GLUMIT!

Chiar dacă nu-i de glumit cu vărul Vinny, pentru cei doi tineri acuzați și judecați pentru crimă, gluma se îngroașă din ce în ce mai rău. Până când, vărul Vinny —

avocat debutant la 35—40 de ani — câștigă procesul în ciuda antipatiei pe care l-o poartă judecătorul și a propriei lipse de experiență, în po-

fida nopților nedormite (dacă veți vedea filmul, veți afla și de ce Vinny nu poate să doarmă), în ciuda pericolului de a-și pierde logodnica, s.a.m.d. Și mai evident este faptul că procesul se va încheia cu bine abia în finalul filmului, iar până atunci toate „personajele au tot timpul să se dea în stambă” și astfel să provoace amuzamentul spectatorilor.

Cu Joe Pesci (cunoscut din *Singur acasă* și *Singur acasă: Pierdut în New York*) în rolul principal, comedia *Cu vărul Vinny* ..., deși previzibilă în datele sale epice, deși lipsită de alocuri de ritm, este suficient de distractivă pentru prețului de 600 de lei biletul. Protagonistii — Marisa Tomei (laureată cu Oscar pentru acest rol secundar), impulsiva și isteța logodnică-a-tot-cunoscoțoare-în-materie-de-automobile; Fred Gwynne, judecătorul irascibil și întodeauna gata să pună bețe în roate; Joe Pesci, non-conformistul, optimistul și prea puțin educatul avocat — reușesc să-și ia în serios eroii, să-și asume cu naturalețe poantele care uneori se repetă cu frecvența unor ticuri și devin simpatici ca orice personaje pozitiv-negative de comedie. În transformarea virtuților în handicapi și viceversa stă tot hazul filmului care nu este însă la înălțimea interpretelor.

Miruna BARBU

My Cousin Vinny • Producție: S.U.A., 1993, Twentieth Century Fox • Regia: Jonathan Lynn • Scenariul: Dals Launer • Imaginea: Peter Deming • Cu: Joe Pesci, Ralph Macchio, Marisa Tomei

● Joe Pesci și Marisa Tomei

1970, nici nu ne-am fi dat seama de acest lucru. Sautet evita toate locurile comune în care se scaldă cu voluptate Rydell. Am aflat cu acest prilej că se pot intersecta și drumuri care, chiar dacă vin de undeva, nu duc nicăieri.

R.M.

● Sharon Stone

TRĂZNĂILE

Nici nu s-au stins bine ecourile sonorului apel al președintelui Clinton de reînțocare la valorile tradiționale și de consolidare a familiei, că Morticia și Gomez Addams s-au și aliniat. De unde și titlul original — **Addams Family Values**.

1. Familia numără doi copii. Ei bine, vor mai face unul.

2. Familia numără și un burlac: unchiul Fester. Dl. și dna Addams îi vor musai fericeira, așa că se gândesc să îl căsătorească.

3. Familia se ține la distanță de societate. Dl. și dna Addams își duc progeneriturile într-o tabără de vară. Cu de-a sila, dar o fac și pe asta.

Al treilea copil, o căsătorie, un efort de integrare în comunitatea umană: ce poate fi mai exaltant? Familia a răspuns prompt la chemarea președintelui, e „la zi”, în cea mai bună tradiție realist-socialistă. Asta o să creadă cine citește până aici. Căci...

1 bis — Viața micuțului (născut cu mustăcioară model Gomez Addams) e mereu în primejdie, frații săi mai mari încercând tot timpul să-i facă de petrecanie.

2 bis — Doar o criminală periculoasă, avidă de bani, e în stare să-i fie mireasă hidosului Fester.

3 bis — Tabăra se dovedește a fi un curs de idiotizare intensivă, din care doar anormalii copii Addams își pot salva normalitatea. Ei, da, așa mai merge!

Și chiar vă recomand să vedeți continuarea aventurilor ciudatei familiei, căci realizatorii au evitat inteligent pericolul repetării. Au scos

Orientare „la zi”

FAMILIEI ADDAMS

personajele din sumbrul lor sălaș și le-au pus să evolueze „în societate”. Contrastul dintre ele și restul lumii e nu numai hilar, dar schimbă și registrul filmului. Comedia sofisticată și ușor absurdă a devenit satiră. O satiră „la zi” la adresa societății zise „normale”. Distracția e, deci, asigurată, iar episodul taberei de copii (care smulge hohote de râs) constituie o performanță în materie.

Aura PURAN

Addams Family Values Producție: SUA, 1993, Scott Rudin; Regia: Barry Sonnenfeld; Scenariul: Paul Rudnick; Imaginea: Donald Peterman; Cu: Anjelica Huston, Raul Julia, Christopher Lloyd, Joan Caulsack, Christina Ricci

DEMOLATORUL

Un gigantic joc video

După ce a suferit două eșecuri succesive încercând registrul comediei (*Oscar și Oprți*, sau *mama trage!*) Sylvester Stallone se la genul care-l avanta-

jează, filmul de superacțiune. Deși are recuzita futuristă și este plasată în anul 2032 povestea **Demolatorului** nu este altceva decât reluarea clasicei urmăririi dintre polițistul dur dar onest (albul cu părul negru) și criminalul maniac (negru cu păr plat-nat).

Dacă n-ar fi fost deja văzută în **Adormitul** lui Woody Allen, poanta cu înghetarea unui individ în secolul XX și dezghetarea într-un aseptice secol XXI ar fi produs ceva impresie. Contribuția de originalitate a scenariștilor se reduce la crio-puscăria în care sunt congelate, pe termene variabile, delincvenți periculoși, idee care oferă ocazia unor imagini frapante, elaborate cu imaginație de regizorul specializat în video-clipuri Marco Brambilla. Deși e foarte mândru de forma lui fizică, considerându-se mai bine ca oricând la cei 47 de ani ai săi și se lasă cu voluptate filmat gol, Stallone rămâne inexpressiv chiar și când își autoprocineză aura eroică din **Rambo**. Noroc însă că Wesley Snipes se află prin apropiere și mai înviorază cu temperamentul lui clocotitor acțiunea extrem de previzibilă. Scenariul debil este compensat cu greu de fastul ambianțelor. **Demolatorul** pare un uriaș video-game, banal dar costisitor.

Dana DUMA

Producție: SUA 1993, Warner Bros • Regia: Marco Brambilla • Scenariul: Daniel Waters, Robert Reneau, Peter M. Lenkov • Imaginea: Alex Thompson • Cu: Sylvester Stallone, Wesley Snipes, Sandra Bullock, Nigel Hawthorne

O săptămână cu italienii

Tocmai când eram mai îngrijorați de soarta cinematografului european și omniprezența peliculelor americane în sălile noastre începe să ne devină epășitoare, un eveniment cu adevărat cultural a venit să ne bulverizeze (la timp) scepticismul și habitudinile cinofile. Urmărit din păcate numai de bucureșteni, „Săptămâna filmului italian” (30 mai — 4 iunie) a avut ca principal înțeles pentru dinamica doamnă Maria Vittoria Ionuța Pușcașu, Președinte al Institutului Lombard pentru Schimbul Economic și Cultural Italo-Român, căreia i s-a datorat și organizarea, anul trecut, la Milano, a unei „Săptămâni a filmului românesc”. I s-au alăturat Primăria orașului Milano și Ministerul Afacerilor Externe din România care, prin persoane foarte competente, au făcut o selecție cu adevărat reprezentativă pentru ceea ce înseamnă „noul cinema italian”. După ce, în urmă cu patru ani, o altă „Săptămână...” ne oferea privilegiul întâlnirii cu cele mai noi pelicule semnate de marii maeștri (Fellini, Scialoja, Olmi), am putut vedea, de această dată, creațiile unor cineaști mai tineri care se arată demni de a le perpetua moștenirea.

Șansa unui maestru

...de talia lui Ermanno Olmi a fost deplin valorificată de talentul incontestabil al lui Maurizio Zaccaro, autorul filmului *Valea de piatră*, pe genericul căruia vedem, în dreptul scenariului, semnătura profesorului său. Școala acestuia se recunoaște în finețea și delicatețea ce caracterizează descrierea raporturilor umane, dintr-un anume moralism lipsit de ostentație al poveștii. Destinul unui neînmormântat preot de țară se revelează exemplar după moartea acestuia, importanța sumă de bani lăsaată de el pentru construirea unei școli dovedind, prea târziu, că a fost greșit judecat ca avar.

Accesul în atelierul de creație al lui Roberto Rossellini, al cărui asistent a fost multă vreme, a marcat benefic personalitatea unui alt tânăr cineast din retrospectivă, Beppe Cino. Filmul său *O gură de viață*, adaptare a unui roman de Gesualdo Bufalino ridică la puterea meditației asupra morții trecerea printr-un sanatoriu de boli pulmonare a unui fost militar care se îndrăgostește de o balerină. Atenț studiul al unor caractere puternice aflate în situație limită, pelicula oferă partituri generoase unor actori faimoși care știu să le potențeze (Franco Nero, Fernando Rey). Influența colaborării cu cinești prestigioși ai Italiei își spune cuvântul și în formarea unor alți tineri regiști prezenți în selecție: Francesca Archibugi (*Marele pepene*), eleva lui Mario Monicelli și Gianni Amelio (*Hoțul de copii*), fost asistent al originalului Vittorio De Seta.

O temă obsesivă: familia

Fără teama de a alimenta locurile comune și clișeele, cineaștii din gală nu trădeză tradiția italiană abordând insistentele teme familiale. Aceasta este, oricum, preferința numărul unu a lui Pupi Avati, revelația selecției de acum patru ani, unde era prezent cu *Povești cu băieți și fete*. Noul său film *Frații și surorile* recurge la aceeași compoziție corală pentru a analiza criza provocată în conștiința unor adolescenți de despărțirea părinților. Tot dezechilibrul relațiilor familiale declanșează trama (și drama) în *Prietene de inimă*, foarte interesanta peliculă semnată de Michele Placido, actorul atât de popular în România grație rolului comisariului Cattani din serialul *Caracatița*. Asumându-și cu mare curaj o partitură sumbră, a tălălui incestuos, el se dovedește ca regizor un bun observator al mediilor sociale și un excelent portretist.

Dezamăgirea sa în fața disoluției familiei și a valorilor ei tradiționale este împărtășită și de Gianni

Amelio, autorul filmului *Hoțul de copii* care a circulat cu mare succes în festivalurile internaționale. Fresca a Italiei contemporane, pelicula este mai degrabă un tablou moral decât o descriere peisagistică și cerește prin sincera vibrație umană a personajelor aflate la marginea societății. Tangențial se apropie de tema familiei și tânărul regizor Silvio Soldini, apărător al drepturilor la identitate al minorităților în *Un suflet împărțit în două* și comentator ironic al morăsurilor contemporane în *Aerul senin din vest*. Acesta din urmă mi s-a părut unul dintre filmele cele mai originale ale selecției, ingenios în construcție și subtil în observații.

Tirania televiziunii

Dacă ar fi să mai găsim o trăsătură comună peliculelor văzute în „Săptămâna...” aceasta ar fi reprezentarea unei societăți tiranizate de televiziune. Micul ecran este omniprezent în toate ambiantele filmelor cu subiect contemporan iar personajele se raportează permanent la el. Obsesia este descinsă dintr-o realitate despre care ne vorbim în urmă cu patru ani. Unoscutul critic Lino Micciché (vezi *Noul Cinema nr. 4/1990*: apariția unei legi, în 1976, care a facilitat înființarea posturilor tv, făcând ca numărul acestora să se prolifereze monstruos. Televiziunea care agesează neînecat cetățeanul cu publicitatea zgomotoasă și cu insistentele soluții pentru îmbunătățirea modului de viață este un subiect „mănușă” pentru sarcasticul Maurizio Nichetti, prezent în selecție cu trei titluri (*Stefano, câte povești*, *Să vrei să zbori*, *Hoții de săpun*). Actor inimitabil, creator al unui stil vizual marcat de experiența lui de scenarist pentru filme de animație, un simț înnăscut al gagului și un ton umoristic foarte personal. Cea mai prizată peliculă a sa, *Hoții de săpun* este un ingenios pamflet împotriva televiziunii care a ucis cinematograful. Inserția unor clipe publicitare strident colorate între imaginile în alb-negru ale unei drame sociale produce efecte și conexiuni neașteptate, tragicomicul amestec dintre ficțiune și realitate trimițând cu gândul la *Sherlock junior* al lui Buster Keaton sau la *Trandafirul roșu din Cairo* al lui Woody Allen. Comedia irezistibilă și diabolic de inteligentă a lui Nichetti conține însă și o meditație gravă asupra însuși destinului cinematografului. Ea reușește să ne pună pe gânduri, dar în același timp să ne dea speranțe oferindu-ne un spectacol vital al imaginației și talentului. Nu, cătă vreme există cineaști cu o inventivitate atât de eferescență ca Nichetti, filmul nu poate muri.

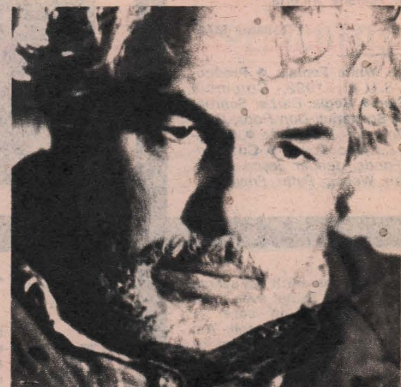
Dana DUMA

Franco Nero ● cap de atis în *Frații și surorile* și *O gură de viață*

● Invitată la București, Ornella Muti a trimis o scrisoare în care își exprimă imensul regret de a nu fi putut veni

● Michele Placido: la fel de interesant ca actor și ca regizor (*Prietene de inimă*)

În curând lansarea volumului Marilyn — Istoria unui asasinat

Întorcând calendarul la pagina zilei de 5 august, cinefiliile își vor aminti că anul acesta se împlinesc 32 de ani de la moartea în condiții încă insuficient elucidate, a uneia dintre cele mai emblematice vedete hollywoodiene, Marilyn Monroe. După atâta amar de vreme, dilema în legătură cu brusca ieșire din scenă a stelei de cinema rămâne aceeași: sinucidere sau asasinat? Cum evenimentul a șocat societatea americană care vedea în reușita actriței întru chiparea mitului său cel mai drag, cel al Cenușăresei, partizanii ambelor ipoteze au făcut să curgă tone de cerneală pentru elucidarea misterului Marilyn. Numărul cărților dedicate biografiei și carierei acestei personalități legendare au ajuns deja de ordinul miilor.

Subiectul este, fără doar și poate, o inepuizabilă „mină de aur”. Incredibila transformare a orfanei Norma Jean Baker în strălucitorul star Marilyn, inimitabila ei strategie provocatoare (vezi legendarul dialog „Ce purtați când mergeți la culcare?” „O picătură de Chanel 5”), căsătoriile ei cu celebriții (Joe Di Maggio, Arthur Miller), idilele sale cu alți faimoși bărbați (Frank Sinatra, Yves Montand, președintele John Fitzgerald Kennedy) sunt pentru biografi repere care lasă mult loc pentru romanțare. Partea cea mai misterioasă a vieții ei, sfârșitul, a fost în general explicată ca rezultatul elanurilor autodistructive ale

vedetei atinsă de nevroză, care își trata cu alcool și tranchilizante disperarea de a se vedea manipulat și disprețuit de ciniștii producători.

Cu trecerea timpului, teoriei morții accidentale începe să se opună tot mai curajos aceea a asasinării actriței. Este rezultatul căderii unor sigilii de pe documente clasificate „top secret” și al perseverenței unor cercetători care i-au urmărit și interviuit pe martorii ultimei zile din viața lui Marilyn Monroe. Descoperirea copiei integrale a filmului la care ea lucrase cu câteva luni înainte de sfârșit, *Something's Got to Give*, în care vedeta apare în plină formă, a redeschis dosarul acestei morți suspecte.

Pornind de la adevărurile atestate de pelucla multă vreme ascunsă, Peter Harry Brown și Patte Barham au adunat o impresionantă cantitate de dovezi care demolează teza morții accidentale și au scris cartea „Marilyn Monroe — Istoria unui asasinat”. Apărut prima oară în 1992 la Editura Dutton-New American Library, volumul argumentează convingător implicarea fraților John și Robert Kennedy în dispariția actriței. Este pentru prima dată când cineva merge cu demonstrația atât de departe, înlăturând orice urmă de cenzură asupra informațiilor. Este o lectură palpitantă, ca un roman polișt. Editura „Noul Cinema” a achiziționat *copy-right-ul* și împreună cu Editura

Du Style va publica în săptămânile următoare, această pasionantă carte.

Cei care doresc să intre în posesia ei sunt rugați să completeze și decupeze talonul alăturat, trimițându-l pe adresa Editurii Noul Cinema (Piata Presei Libere nr. 1, sector 1, București) sau pe aceea a Editurii DU STYLE, director Doina Uricaru, strada Câmpina nr. 33, sector 1, cod 71 326, București.

Difuzorii particulari sau de stat interesați de această carte sunt rugați să telefoneze la Editura DU STYLE (tel. 211.23.63 sau 665.27.72) sau la „Noul Cinema” (tel. 617.38.71). Putem fi contactați direct la Casa Presei Libere, corpul „Evenimentul zilei”, etaj 3 (interior 2734 — Centrala 617.60.20).

	Difuzor de stat	Difuzor particular	Persoană particulară
NUMELE	☐	☐	☐
PRENUMELE	☐	☐	☐
Adresa		
Doresc un nr. de exemplare din volumul „Marilyn Monroe — Istoria unui asasinat”		
Semnătura		

Așteptăm talonul dumneavoastră

VIVIEN (1913-1967)		RULARE SĂRĂCĂ		A STROPI		ANEVOIOS POLITAI LA TURCI INCINERATI		VIOLET DESCHIS		ACTRITA POLONEZA (POLA) LEGUINA INFOLATA		VEDEȚĂ DE CINEMA
INGRID (1915-1982)		BULGĂRE		GRESAȚI		GRETA (1905-90) PIESĂ LA SAH		MARILYN (1926-1962)		TRIAȚ SPĂRSITUL LUI MONROE I		
				SITUATIE				ADUCE PLOAIA BRIGITTE (n.1934)		GREGG TOLAND		
				OBEZ						IN VILĂ!		
EMOȚII VH LINTOLIU ARMĂȘAR MARGINE						SLĂBIRE CORAMIA LUI MOE						
				PARADIS PERICOL POSIBIL				ÎN LAOS I FORMEAZĂ SCHELETUL		A UNI		
CARMEN ZAHARIA ADRIAN CEL MIC				DIN LOC ÎN LOC ATMOSFERĂ				CEASURI INDIVID				
				CAMPIONI VERA TĂNĂȘESCU		LAC ÎN AFRICA WILL HAYS				LA CINEMA!		
INTINS VEDEȚE MARLENE (1906-1993)				GLORIA (1889-1983)								
						DORINȚĂ ARZĂTOARE						

Apariție editorială

• „Un adevărat cuplu știe să merite bucuria de a se ogîndi unul în celălalt”. Sub semnul acestei aprecieri datorate lui Alberto Moravia, Constantin Popescu — istoric de film, colaborator al maestrului D.I. Suchianu — oferă cineaștilor — în condițiile extrem de generoase ale Editurii Albastros (director, Georgeta Dimisianu) — un impresionant tom de 450 de pagini (format 16/24, plus ilustrațiile alb-negru și color) conținând 23 de „povești adevărate” ale unor personalități cinematografice, derulate pe parcursul a șase decenii, începând din anii '20 și până în anii '80. Biografiile (mai mult sau mai puțin romanzate) sunt însoțite de filmografii selective — pasionante pagini din istoria celei de a 7-a arte care-și sărbătoresc centenarul.

Medalion Mihai Iacob

• CNC și UCIN în colaborare cu Cinematoteca Română au organizat proiecția filmelor: *Străinul*, Pentru că se iubesc, *Tom Sawyer* și *Joe Indianul*. La conferința de presă — la care au participat interpreții Irina Petrescu, Ilieana Tomoroveanu, Ilieana Popovici, Ștefan Iordache, Coela Răutu, Ion Besoiu, Francois Pamfil, Traian Stănescu, operatorul Mihai Todan — s-au împărtășit emoții și impresii. Cineaștii a prezentat proiectul unei coproducții româno-ame-

BLOC-NOTES

ricane, cu distribuție mixtă, autohtonă și transceanică, pe care dorește să o realizeze la Studioul „Profilm”. Scenariul scris de Titus Popovici a fost deja predat Trustului Express în vederea sponsorizării. Filmările urmează să înceapă în primăvara viitoare. Titlul filmului: *Vărul Jimmy din America*. Locul acțiunii: Noul Continent și... satul Poplaca!

Cineaști macedoneni la noi

Pentru prima dată filme macedonene au rulat în cadrul Cinematecii Române. Selecția a fost inaugurată cu *Tatuaj*

(1991), regia Stole Popov, în prezența unei delegații a Cinematecii din Macedonia, condusă de directorul ei, Boris Nonevski.

Parada modei

• În virtutea diversificării indeletnicilor profesionale adiacente, merită semnalat debutul de excepție al cunoscutului regizor de film documentar Ovidiu Bose Paștina în spectacolul de modă. Cu o inventivă competență, el a pus în scenă colecția de creație vestimentară a Janinei Ștefan (și ea aflată la debut!), realizând originaie ambiante dinamice, fiecareia dintre cele 13 secvențe distincte pentru orientările de ul-

● Irina Petrescu în *Străinul*

timă oră în materie de «haute couture», valorificând la maximum potențialul artistic al celor 40 de manechine. Un veritabil «Fashion Show», prezentat cu ocazia inaugurării Sălii de Conferințe de la World Trade Center-ului românesc.

Mircea Săucan scriitorul

Regizorul remarcabilelor filme *Meandre*, *Țărnuț n-are sfârșit*, 100 de lei (vezi Noul Cinema nr. 12/92 și 8/93), stabilit în Israel, și continuă și cariera de scriitor începută în România cu romanele „Manuscrisul de la Ciudați”, „David rege” și povestirile „Camera copiilor”, „Izidor Mănecută”. La sala Jean Georgescu a Cinematecii el și-a lansat noul volum „Parastusul” apărut la Editura Ara. A urmat proiecția filmului său *Meandre*.

Clipuri și lauri

La prima ediție a Festivalului de film publicitar organizat de firma Dakino, Marele premiu a fost câștigat de regizorul Ovidiu Bose Paștina. Juriul condus de Mircea Veroiu a mai remarcat (și premiat) clipurile realizate de Radu Ni-coară, Valeriu Drăgușanu, Alexandru Solomon și de debutantul Roger Radu Soimoșan.

E D I T U R A

noul **CINEMA**

Echipe redacțională

Director — Redactor șef
Adina Darian

Redactor șef adjunct: Dana Duma. Secretar general de redacție:
Ioana Stălie. Publicist comentator: Irina Corolu.
Redactori de rubrică: Doina Stănescu, Roland Man.
Fotoreporter: Victor Stroș.

Societatea Comercială S.R.L. Sentința civilă nr. 3087/SC Judecătoria Sect. 1 București, 21 Iulie 1992, înmatriculată la Oficiul Registrului Comerțului cu nr. J 40/19554/1992 din 24.07.1992. ISSN 1220 — 1200

Redacția: Piața Presei Libere nr. 1 București, tel. 617.38.71

Regia autonomă a Imprimeriilor „Imprimeria Coreal”, București

Abonamentele din țară se pot face prin Oficiile poștale, Catalog Presă 1993, editat de RODIPET poziția 4070: 3 luni — 720; 6 luni — 1440; 12 luni — 2880. Clienții din străinătate se pot abona prin RODIPET S.A. P.O. Box 33—57, telex 11995, 11034; FAX 617 55 54; 617 56 73. București, Piața Presei Libere nr. 1, sect. 1, București.

● TOM HANKS

● MEG RYAN

PARADISE
now

Lei 350